

ÚVODNÍ SLOVO ZPRAVODAJE 3/2025

Vážení spoluobčané,

máme tady prázdniny, období dovolených. Válka na Ukrajině neskončila a pravděpodobně tak rychle neskončí, nová začala na Blízkém východě mezi Izraelem a Íránem, „neřízená střela“ Donald Trump rozdává své celní karty a chce řídit celý svět. Na obrátkách nabírá i kampaň před podzimními parlamentními volbami v Česku. Co k tomu všemu dodat, co si z toho má normální občan vzít a jak se má dívat s optimismem do budoucna???

Druhý kvartál letošního roku nebyl na důležité věci, ovlivňující dění v obci, skoupý. Hned na začátku dubna proběhlo na Správě železnic v Ostravě jednání ve věci převodu výpravní nádražní budovy v Chuchelné do vlastnictví obce. To, co bylo slíbeno v roce 2021, už neplatí. Ministerstvo dopravy přehodnotilo svůj plán rekonstrukcí železničních budov a nyní nám nabízí dražní budovu v Chuchelné. Byly předloženy dvě varianty převodu, a to úplatný nebo bezúplatný převod. Když něco koupíte, můžete si s tím dělat, co chcete. Dostanete-li něco zdarma, je to za určitých podmínek.

V tomto případě se jedná o převod ve veřejném zájmu, bez jakéhokoli pronájmu ke komerčním účelům po dobu 20 let. Výpravní budova v Chuchelné není jen běžným domem. Je to vstupní brána železnicí do obce, která představuje pro cestující první dojem z místa, kam jste přijeli. První pohled na obec se určitě zkrášlí už do konce letošního roku výstavbou nové točny autobusů u vlakového nádraží. S výpravní budovou se musí něco udělat, proto zastupitelstvo obce na svém zasedání dne 16. 4. 2025 schválilo bezúplatný převod z majetku Správy železnic do majetku obce. Tento proces však nebude okamžitý, už teď ale můžeme přemýšlet o jeho budoucím využití.

Členové Rady obce Chuchelná se sešli ke svým jednáním ve druhém kvartále letošního roku šestkrát. Na základě podnětu občanů i zastupitelů byla Radou obce schválena cenová nabídka na kamerový systém křižovatky P.

Bezruč, Družstevní a Komenského. Projekt již byl realizován, snad kamerový systém v této části Chuchelné pomůže policii ČR v objasňování přestupkových a trestných činů v obci. Rada obce uvažuje i o dalších místech v obci, které budou v budoucnu kamerově snímány. Dále byly schváleny cenové nabídky na zhotovení studie pro budoucí tělocvičnu, projektovou dokumentaci na revitalizaci obecního rybníku a parku u kostela, projektovou dokumentaci na instalaci fotovoltaických panelů na střeše ZŠ Chuchelná a zpracování pasportu stávajících pozemních komunikací v obci. Také dětské hřiště volá po nutné rekonstrukci. Je nutné mít zpracované studie a dokumentace pro případné realizace v případě vyhlášení dotačních titulů, ze kterých vyčerpala obec během posledních deseti let cca 40 milionů korun. V dalších letech se dotační politika omezí či skončí, každá obec bude muset hospodařit jen z prostředků rozpočtového určení daní.

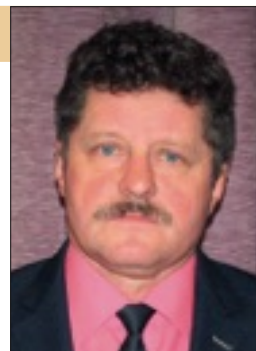
V současné době můžeme každoročně na investice vynakládat cca 8 000.000 Kč ze svého rozpočtu, abychom neohrozili chod obce.

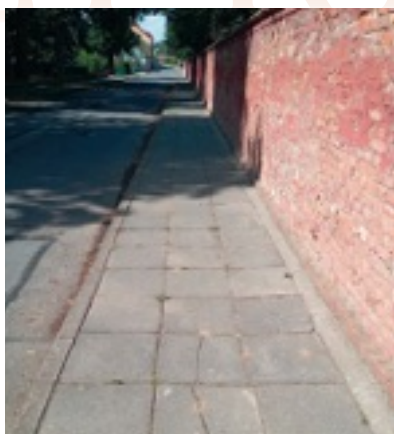
Ani v tomto období jsme nebyli nečinní a snažili jsme se o získání dotací. Již dva roky se nám nedařilo získat dotaci na opravu chodníku od Tempa k restauraci NEJEN CAFÉ na ulici Komenského. V květnu jsme požádali o dotaci z Ministerstva pro místní rozvoj na obnovu obecního a krajského majetku po krizových stavech. Žádosti bylo v červnu vyhověno, proběhlo výběrové řízení a do konce roku 2025 by měla proběhnout realizace. Výše dotace by měla maximálně činit 750.912 Kč.

Začátkem letošního roku jsme využili možnost podat žádost o dotaci do dotačního programu Vouchery pro veřejný sektor – příprava projektů v MSK na projektovou dokumentaci „Novostavba požární zbrojnice v Chuchelné“. Koncem června jsme získali vyjádření o podpoře projektu ve výši 75 %, ve finanční hodnotě to znamená 497.888 Kč.

Ve spolupráci s Krzanowicemi jsme podali společný projekt s názvem „Klasem a hvězdou - kultura bez hranic“. Na polské straně by měly v Krzanowicích proběhnout dne 7. 9. 2025 dožínky, v Chuchelné pak dne 6. 12. 2025 Mikulášský jarmark. Naše obec by získala finance na nákup nového vánočního osvětlení vánočního stromu a nového obecního stanu se stoly a lavicemi. Víme, že jde o další starosti, velikonoční workshop v Chuchelné mě přesvědčil, že i zde v Chuchelné máme nové schopné lidi se na kultuře v obci podílet. Nevyužívat těchto možností, něco pro Chuchelnou nezískat a nezviditelnit její jméno za hranicemi, by bylo z naší strany nezodpovědné. Realizace a uskutečnění tohoto projektu bude záviset na jeho podpoře ze strany Euroregionu Silesia.

Vzhledem na získání individuální dotace z MSK začne konečně v polovině července největší akce tohoto roku, výstavba točny autobusů u vlakového nádraží. Bohužel se vše zdrželo schválením stavebního záměru. Otevřeným výběrovým řízením čtyř

zájemců se zhotovitelem této stavební akce stala firma Jankostav, s.r.o. z Ostravy s nejnižší cenovou nabídkou 10 980.277,77 Kč bez DPH. Tím, že vlaková doprava do Chuchelné je nahrazena autobusovou dopravou, je situace v obci složitější. Apelujeme na všechny, kteří kolem stavby budou projíždět, aby respektovali dopravní značení a aby vydrželi s trpělivostí do konce roku 2025. S touto stavbou bychom chtěli opravit i komunikaci od vlakového nádraží po kulturní dům, abychom splnili plánované akce, které si v rozpočtu obce zastupitelé schválili. Ti, kteří se chtějí vyhnout tomuto omezení, nechtě raději využívají objízdné trasy do obce krajskou silnicí od TEMPA. Věřím, že se vše stihne do konce roku 2025, autobusy přestanou jezdit přes obec a dopravní situace, hlavně na ulici P. Bezruč se uklidní a stane se bezpečnější. Nejradostnější zprávou je, že náhradní autobusová doprava místo železnice bude po dobu stavby odkloněna po krajských komunikacích. V praxi to znamená, že autobusy už nebudou zajíždět na vlakové nádraží, otočí se na točně na ulici K. M. Lichnovského za náhradním hřištěm a naberou

cestující na zastávkách pod zdravotním střediskem a u továrny směr Opava. O těchto změnách budete včas informováni.

Všechny obce na Hlučínsku dbají na svou upravenost. Za posledních 20 let to je vidět i v naší obci. Vše je to dáno nejen lidmi, kteří zde žijí, ale především technikou, která je k dispozici. I my nezůstáváme pozadu a v červnu jsme zajistili nový malotraktor VEGA, který jsme vyměnili za starý stroj z roku 2009. I když nejsou už zimy, jak bývaly, je ho potřeba i na odhrnování sněhu na chodnicích během zimní sezóny.

Doba jde rychle kupředu. Pošta již není jedinou doručovací cestou, jak zajistit poštovní a dodavatelské služby. Kromě zásilkových boxů Zásilkovny slouží od 3. 6. 2025 i zásilkové boxy PPL, které pod zdravotním střediskem byly instalovány po téměř 15 měsících od podpisu smlouvy. Věřím, že to potěší všechny občany, kteří tyto poštovní služby využívají.

Ministerstvo životního prostředí zaslalo v květnu návrh akceleračních oblastí pro urychlenou výstavbu obnovitelných zdrojů energií, to je větrných a fotovoltaických elektráren. Bohužel v těchto oblastech je i část Hlučínska a naše obec. Stát zde předpokládá zjednodušení povolovacích procesů a tím předpoklad masivnější výstavby těchto zařízení. Na základě toho se uskutečnila v Koberčicích dne 9. 6. 2025 schůzka zástupců starostů, místostarostů a radních osmi obcí Hlučínska, kde se jednalo o této záležitosti. Debata o větrných elektrárnách se následně otevřela také na Radě obce dne 11. 6. 2025 a na veřejném obecním zastupitelstvu dne 25. 6. 2025. Z důvodu, že nejsou známy role obcí při povolování výstavby VTE a především to, co můžeme reálně ovlivnit, jsme tuto problematiku odsunuli na další měsíce, až budeme mít více informací. Situace v tomto ohledu je nepřehledná a klíčový Zákon o urychlení rozvoje obnovitelných zdrojů energie se v současnosti projednává v parlamentu. Proto v Zastupitelstvu obce se rozvinula debata na toho téma a nevzniklo žádné usnesení. O dalším průběhu ohledně výstavby VTE na Hlučínsku Vás budeme informovat i v dalších číslech Zpravodaje.

Podle České stomatologické komory patří Česko k zemím, kde je stomatologů nejvíc. Problém je prý jinde. „To, co lidi nemůžou najít, jsou dvě věci. Nemůžou najít často stomatologa, kterej by jim nějak vyhovoval. Druhá věc je, že lidi se nechali zpanikařit takzvanějma registracema, to by bylo dobrý, kdybychom zlikvidovali. V České republice, když vás bolí zub, tak vás musí vzít nejbližší zubní lékař. Nemusí mít ani smlouvu s pojišťovnou a musí vás ošetřit na pojišťovnu. Kdo je přesto v nouzi, může využít formulář od ministerstva zdravotnictví. Do něj vypíše své osobní údaje a pojišťovna mu pak musí zubaře najít“, uvedl prezident České stomatologické komory Roman Šmucler. Toto je článek z května letošního roku, který najdete na internetu. Je to tak jednoduché, ale skutečnost je úplně někde jinde. Co nás však všechny zajímá nejvíce je, kdy začnou ordinovat zubaři v Chuchelné. Stav je takový, že garant celé zubní ambulance nemá schválení Ministerstva zdravotnictví k provozování...

Po povodních v roce 1997, které postihly i Chuchelnou, se začalo více hovořit o nutných pozemkových úpravách, které upravuje zákon č. 139/2002 Sb. O co se vlastně v pozemkových úpravách jedná? Jde o změny právního stavu pozemků, jimiž se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží jako závazný podklad pro územní plánování. Obec do žádných pozemkových úprav bohužel nikdy nešla, nyní přišla nabídka státního pozemkového úřadu na zpracování „Studie proveditelnosti pozemkových úprav obce Chuchelná“, která bude hrazena v plné výši z finančních prostředků SPÚ. Rada obce zpracování studie schválila. U nás by se hlavně jednalo o umožnění zřízení protipovodňových valů pro ochranu obce před železničním náspem v „Paradýzu“

a před dalšími železničními propustky. Všichni víme, že se již od zmíněného roku 1997 hodně v této oblasti udělo, bohužel tento stav není konečný a obec by se měla ještě více ochránit před velkou vodou. Na základě zkušeností z povodně v minulém roce se již nakoupily protipovodňové pytle, řeší se otázka nových protipovodňových opatření na ulici Říční, Družstevní a na Restě. Snad nás „velká voda“ už nikdy nezaskočí...

Také letos si naše obec připomíná různá výročí. Před 80 lety, dne 2. 5. 1945, zemřel v Tereziánské pevnosti první farář chuchelenské farnosti P. Jan Valerián, který zde působil v letech 1921–1939. Svými postoji a životem v naší obci zanechal nesmazatelnou stopu a je dobré si jeho nelehký život připomenout. Před 100 lety,

dne 30. 8. 1925, byla slavnostně otevřena obecní škola. I když již neslouží svému účelu, plní funkci bytového domu pro seniory a je odkazem naší historie. Též v roce 1925, pravděpodobně po následcích I. Světové války, došlo k opravě kapličky sv. Anny na bývalé hranici s Polskem. Nebyla to oprava poslední, aby se podařilo tuto sakrální stavbu zachránit a zachovat dalším generacím. Pro připomenutí všech těchto výročí Vás chceme s touto historií seznámit v našem zpravodaji.

Občané Resty určitě zaznamenali elektropráce firmy ČEZ ve své lokalitě. Pro posílení elektrické sítě se měnilo celé elektrické vedení s novými sloupy. S těmito pracemi došlo také ke slibované kontrole rozhlasové sítě v celé obci. Na základě připomínek občanů, po výměně rozhlasové ústředny a tlampačů v minulém roce, došlo k doladění celého rozhlasového systému. Na to navazovalo zprovoznění nového informačního a plánovacího systému ROZaNA s internetovým vysílačem. Získali jsme tímto digitální kvalitu zvuku rozhlasu s asistencí umělé inteligence při plánování hlášení. V případě dalších problémů s rozhlasem žádáme občany, aby své připomínky hlásili pracovníkům OÚ Chuchelná. Opět vyzýváme ke stáhnutí mobilní aplikace „V OBRAZE“, pomocí které budete informováni nejen o místním hlášení, ale o dalších obecních záležitostech.

Jsem rád, když má někdo zájem o dění v obci, přijde na obec, zeptá se, pošle e-mailem svůj požadavek, zavolá... Horší je, když nemůžete „nespokojeným občanům“ či anonymům odpovědět. Bohužel tito lidé na zasedání zastupitelstva nechodí, nevědí, co se v obci děje, co je schváleno rozpočtem, co se připravuje. Chytají informace od jiných, hlavně od těch, kteří s obcí nemají nic společného, vymyslejí si. Tak se šíří různé fámy, dohady. Myslím si, že je to někdy i záměrné a cíleně...

Vážení spoluobčané, jelikož prožíváme prázdniny a dobu dovolených, dovoluji Vám popřát mnoho slunečných dnů, krásné a zdravé prožití vašeho volna, plno zážitků a dostatečné načerpání té správné energie do následujících měsíců.

Ing. Rudolf Sněhota – starosta obce

PROJEKT "ZVÝŠENÍ AKCESCHOPNOSTI JSDH OBCE CHUCHELNÁ"

Podporujeme vaši energii

V rámci projektu na „Zvýšení akceschopnosti Jednotky sboru dobrovolných hasičů obce Chuchelná“ nás podpořila Nadace ČEZ. V rámci projektu byla pořízena arboristická pilka s teleskopickou násadou, motorová pila s příslušenstvím, helma pro pilaře a elektrické kalové čerpadlo. Nadace ČEZ podpořila projekt 30 600 korunami. Zbylou část financí doplatila Obec Chuchelná. Vybavení bude sloužit jednotce pro veškeré mimořádné události na katastru obce a přilehlém okolí. Zejména přispěje k lepší připravenosti na mimořádné události. Velmi děkujeme za podporu při pořízení vybavení na mimořádné události!

*Bc. Patrik Josefus, DiS.
– velitel JSDHO Chuchelná*

Všechny činnosti související se samosprávou obce se řídí zákonem č.128/200 Sb. o obcích ve znění pozdějších předpisů. Jednou z komisí, kterou má obec Chuchelná zřízenou je komise pro projednávání přestupků. Od 1. 7. 2017 jsou přestupky projednávány podle § 61 zák. č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Jedná se o přestupky proti pořádku ve státní správě, přestupky proti pořádku v územní samosprávě, přestupky proti veřejnému pořádku, přestupky proti občanskému soužití, přestupky proti majetku a přestupky, o kterých to stanoví jiný zákon.

Komise je zejména sankčním orgánem, jedná a rozhoduje v tříčlenném složení, což zajišťuje vyšší stupeň objektivnosti rozhodování. Předsedající musí být člověk, který má právní minimum či právnické vzdělání. Obec Chuchelná si pronajímá právní služby u advokátní kanceláře Mgr. Tomáše Paly,

Veleslavínova 8, Opava. Komise se schází dle nutnosti projednávání přestupků a jejich jednání jsou neveřejná. Na komisi jsou kladeny nejen procesní nároky, ale jsou vyžadovány i znalosti příslušných hmotných správních předpisů. Komise je oprávněná uložit sankci ve formě napomenutí, finanční pokuty či zabránit věci a rozhodnout o povinnosti uhradit finanční náklady státu související s přestupkovým řízením.

Přestupky jsou projednávány na základě oznámení přestupku ze strany státní nebo městské policie Kravaře, odevzdání věci k projednání ze strany státních zastupitelství nebo soudů, ale i na základě kvalifikovaných návrhů občanů. Komise rovněž projednává ostatní přestupky proti pořádku ve státní správě a územní samosprávě, jako je například neplnění zákonné povinnosti z pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, povinností stanovených zákonem o zbraních a střelivu, ale i případy porušení povinností z nařízení Rady (EHS) o záznamových zařízeních v silniční dopravě.

Práce komise není jednoduchá a ze strany postihovaných osob nebo osob, kterým nebylo přiznáno jejich právo, ne příliš oblíbená. Takto to ve sporové agendě bylo, je a bude. Dostat se k přestupkové komisi je pochopitelně velmi nepříjemné a nezáviděníhodné. Pravda je ale taková, že se jedná o vcelku běžnou situaci. Dostat se sem totiž můžete prakticky kdykoli a za nejrůznější delikty.

Je nezbytné dostavení se před komisí. Pokud z nějakých závažných důvodů přijít nemůžete, musíte tento fakt doložit v podobě omluvy. Postačit by měla kopie neschopenky anebo doklad o již předem zaplacené dovolené anebo jiná potvrzení, která budou jednoznačně dokladovat fakt, že v daný termín bohužel nemůžete před komisí předstoupit. Zapomeňte na některé tradiční, ale ne příliš přesvědčivé důvody v podobě rodinných důvodů anebo tomu, že se nelze dostavit kvůli zaměstnání. Tyto důvody budou zamítnuty a může dojít k velmi nepříjemným následkům. Za náklady na řízení zaplatíte 1 000 korun a může dojít i k projednání o uložení pokuty, a to až v celkové výši 50 000 korun.

Ústní projednání přestupku má vcelku tradiční průběh. Na počátku jsou představeni všichni aktivní účastníci následujícího jednání. Jedná se například o poškozeného, obviněného anebo navrhovatele a mnohé další osoby. Následně jsou přečtena práva a povinnosti těchto účastníků. Ti budou mít poté prostor vyjádřit se k projednávané věci. Zákon podobně jako u soudu neukládá účastníkovi výslovnou povinnost mluvit pravdu, nicméně při lhaní si může konkrétní člověk poměrně hodně uškodit, což není příliš příjemné. Následujícím krokem je zkoumání dotyčných důkazních materiálů. Když vypoví vše přestupková komise, mohou klást svědkovi otázky i jednotliví účastníci jednání. Bohužel není možné předem zabránit nepříjemné konfrontaci mezi oběma stranami, k níž může bohužel dojít.

Jestliže nedochází k projednávání dalších návrhů na doplnění, závěrem bývá rozhodnuto v dané věci, která je předmětem zasedání celé přestupkové komise. Rozhodnutí může být oznámeno buď ihned přímo v den konání přestupkové komise, anebo bude následně zasláno poštou účastníkům jednání prostřednictvím dopisu s modrým pruhem. Lhůta na odvolání je stanovena na 15 dní.

Všichni, kteří chtějí řešit např. sousedské vztahy, by si měli uvědomit, co lze řešit vzájemnou domluvou a co řešit přes policii ČR. Všechny to stojí nejen drahocenný čas, ale hlavně peníze, které jsou většinou obecní a daňových poplatníků.

Ing. Rudolf Sněhota – starosta

Náklady na právní služby v obci Chuchelná 2014 - 2024		
rok	fakturována částka	počet přestupků
2014	70 058,00 Kč	14
2015	14 157,00 Kč	3
2016	26 317,50 Kč	2
2017	69 877,50 Kč	9
2018	95 832,00 Kč	12
2019	69 696,00 Kč	5
2020	65 885,00 Kč	9
2021	45 527,50 Kč	5
2022	31 876,50 Kč	3
2023	37 859,00 Kč	5
2024	96 558,00 Kč	8
celkem	623 644,00 Kč	75

Průměrný náklad na 1 přestupek **8 315,00 Kč**

Interreg

Spolufinancováno
Evropskou unií

Česko – Polsko

Městská knihovna a kulturní středisko Krzanowice - Obec Chuchelná

Cílem projektu je naučit mladou generaci hodnotám a tradičním kulinářským tradicím našich prarodičů a povzbudit je k vytváření těchto tradic. Projekt je založen na předávání znalostí mladé generaci staršími lidmi, mezigenerační integraci a klade si za cíl posílení národních vazeb. Projekt podporuje vzdělávání v oblasti tolerance a nediskriminace mezi obyvateli polsko-českého pohraničí, předcházení marginalizaci starších lidí a posilování integrity realizací aktivit udržujících identitu a tradice.

Projekt s názvem „Kulinářství a tradice našich prarodičů / Kulinářství a tradice našich prarodičů“ S.018.04.0038 je spolufinancován Evropským fondem pro regionální rozvoj v rámci programu Interreg Česká republika – Polsko 2021-2027 za účelem 4.2 „Posílení přeshraniční vazby obyvatel a institucí česko-polského pohraničí“.

Rozpočet malého projektu v souladu s rozhodnutím ESC:

- Celkové způsobilé výdaje: 10 589,00 EUR
- Financování z ERDF: 8 471,20 EUR (80 %)

Organizátor: Gminne Centrum
Biblioteczno-Kulturalne w Krzanowicach.

Partner: Obec Chuchelná

AKTIVITA Č.5 - VELIKONOČNÍ TRADICE DO MODERNY 13. 4. 2025

Velikonoce bez hranic

Polsko-české velikonoční dílny – barevné zakončení výjimečného projektu!

V neděli 13. dubna 2025 se Kulturní dům v Chuchelné proměnil v opravdovou velikonoční dílnu zárazků. Probíhaly zde poslední workshopy v rámci projektu „Kulinářství a tradice našich prarodičů“ – a závěr byl nejen barevný, ale i plný emocí!

Ve vůni vosku, čerstvých větviček a skořicových perníků společně malí i velcí objevovali krásu svátečních tradic, které spojují Poláky a Čechy. Program akce byl mimořádně bohatý a pestrý. Každý z účastníků se mohl volně pohybovat mezi jednotlivými stanovišti – forma akce byla otevřená, což umožňovalo každému zvolit si činnost podle vlastního zájmu.

Bylo možné např.:

- ručně zdobit kraslice voskovou batikovou technikou,
- plést tradiční velikonoční palmy z vrbových větviček a kynutého těsta podle české tradice,
- vytvářet jarní dekorace z přírodních materiálů,
- malovat folklórní vzory na vejčeka pomocí přírodních barviv,
- plést české pomlázky,
- zdobit voňavé perníčky, které byly stejně krásné jako chutné!

Dílny vedly jak ženy, tak muži – plní vášně a znalostí, kteří se rádi dělili o své dovednosti i příběhy o svátečních zvycích. Zvláštní atrakcí byla možnost poznat české velikonoční zvyky, jak se ukázalo, naši sousedé slaví pondělí po Velikonocích trochu jinak než my!

V Česku je oblíbeným zvykem obcházení s řehtačkami a tzv. pomlázkou – spleteným proutkem z vrbových větví, kterým chlapci symbolicky šlehají děvčata, přejíce jim zdraví a krásu. Tuto tradici osobně předvedl Rudolf Sněhota, starosta obce Chuchelná, který s humorem a hrdostí vyprávěl o velikonočních zvycích své komunity.

Nechyběly ani příběhy o polských zvycích polévání vodou, mezigenerační rozhovory, společný smích a... návštěva velikonočního zajíčka, který připravil sladké překvapení pro nejmladší.

Tato výjimečná událost ukázala, že velikonoční tradice spojují nejen generace, ale i národy. Byla to nejen skvělá zábava, ale i cenná lekce o společném kulturním dědictví česko-polského pohraničí.

Z celého srdce děkujeme všem, kteří se projektu zúčastnili a podpořili nás svou přítomností a nasazením. Díky Vám se podařilo oživit staré zvyky a předat je dalším generacím. Zvláštní poděkování patří našim českým partnerům, Rudolfu Sněhotovi a Gábině Felkelové s kolektivem za srdečnost, pohostinnost a skvělou spolupráci. Díky takovým lidem jsou možná tak krásná přeshraniční setkání.

Projekt s názvem „Kulinářství a tradice našich prarodičů“ č. S.018.04.0038 je spolufinancován z prostředků Evropského fondu pro regionální rozvoj v rámci programu Interreg Česko-Polsko 2021-2027 z Fondu malých projektů v Euroregionu Silesia – Cíl 4.2 – Prohlubování přeshraničních vazeb obyvatel a institucí česko-polského pohraničí.

Danuta Adamczyk - ředitelka Městské knihovny a kulturního centra v Krzanowicích

Z PRAVODAJ

KULTURNÍ ŽIVOT V OBCI NA JAŘE 2025

Mše svatá v RÚ Chuchelná

Kulturní akce jsme letos na jaře neorganizovali. Svou kulturní činnost v rámci kulturní komise velmi účinně zajišťují členové Klubu seniorů, kteří na jaře zorganizovali jednak společné akce se sousedním Klubem seniorů z polských Krzanowic, jednak i soutěžní kvízy a další společné aktivity pro své členy.

Podíleli jsme se finanční spoluúčastí na Stavění máje, které uspořádalo hasičské sdružení a také na Pálení čarodějnic, které tradičně pořádají členky rybářského spolku.

V rámci kulturního života v obci jsme se mohli zúčastnit krásné tradiční mše na střeše spojovací chodby v areálu RÚ Chuchelná. Jedná se vždy o náboženskou ale i kulturní akci, protože mše je bohatě doprovázená zpěvy a hudebním doprovodem místní scholy, která byla letos rozšířena o scholu ze sousedních Strahovic. Na mši se tradičně účastní pacienti i zaměstnanci současní i minulí a je tedy i časem setkávání bývalých zaměstnanců i občanů obce.

Přeji všem čtenářům krásné prožití letních dovolených a těším se na shledání na kulturních akcích na podzim.

Za Kulturní komisi obce Ilona Nedvědová

Stavění máje

Gulášové hody

Volejbalový turnaj

Dětské rybařské závody

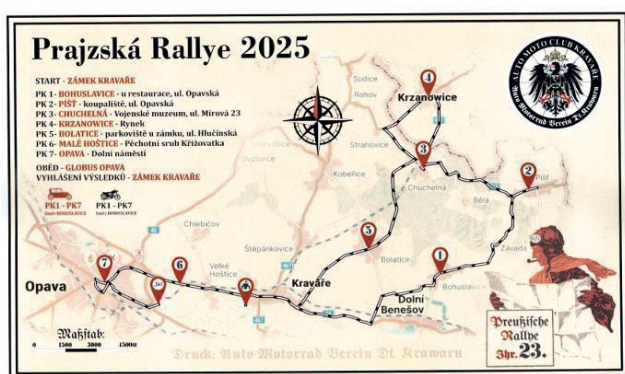
Pálení čarodějnic

PRAJZSKÁ RALLYE 2025

Prajzská Rallye patří k nejvýznamnějším veteránským akcím na severní Moravě a ve Slezsku, dnes již s mezinárodním přesahem. Závod, který pořádá Auto Moto Club Kravaře spolčuje motoristy, pořádá podniky motoristického sportu a podporuje motoristiku.

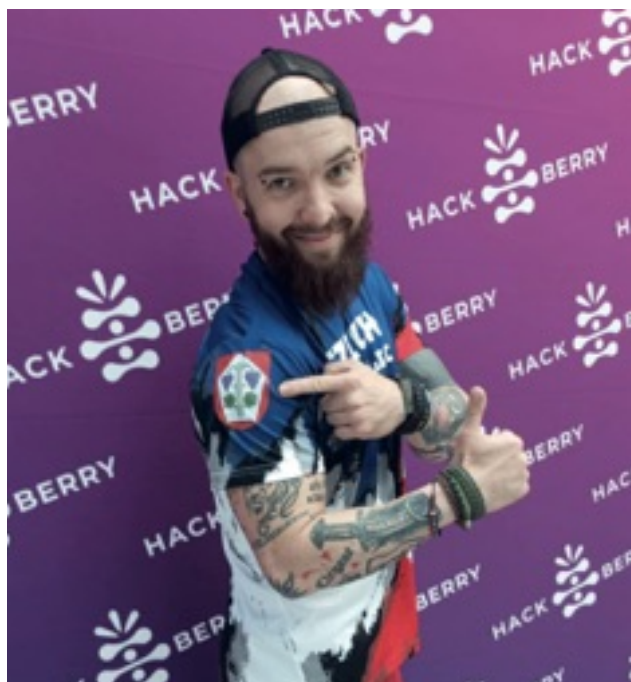
Premiérový ročník se uskutečnil v roce 2003. Závod má několik průjezdních kontrol a bývá zakončen výstavou jednotlivých vozidel a motorek v areálu Zámku Kravaře. Jedna z průjezdních kontrol je již několik let také u Muzea v Chuchelné.

V sobotu 7. června 2025 proběhl již 23. ročník, který více než 200 účastníků zavedl do několika obcí na Hlučínsku a na krátkou zastávku do polských Krzanowic. Byl to závod historických vozidel i s kategorií novodobých motocyklů. Trať měla kolem šedesáti kilometrů. Výchozím a konečným bodem pro jízdu veteránů byl areál zámku v Kravařích. Stejně jako během minulých ročníků i poslední přehlídka přilákala velké zástupy fanoušků historických vozidel a motorek.

MISTROVSTVÍ SVĚTA VE SHYBECH NA HRAZDĚ

Mistrovství světa ve shybech na hrazdě se konalo 7.–8. 6. v menším finském městě Lempäälä v největším nákupním komplexu, které jsem kdy viděl. Ideapark má rozlohu přes 100 000 m² a jsou zde všemožné obchody, restaurace, kino, posilovna atd. Co mě v dobrém překvapilo, tak to, že tam byly uvnitř i různá hřiště a sportoviště. To samé venku před budovou. Je to opravdu obří kolos, kde je snad vše.

Něco k přípravě. Makám na sobě roky, ale nedělám jen shyby na hrazdě, to by mi trochu hráblo a nebavilo by mě to. Denně jsem ve fitku a tréninky mám různorodé. Někdy makám s vlastní vahou, někdy s činkami, někdy je trénink zaměřený více na fyzickou, atd. Miluju to, ale potřebuji pestrost. Když je tělo přetáženější, tak volím klidnější tréninky. Když se cítím dobře a svěže, jedu co to jde. Neumím ale být zaměřený na jednu věc. Tudiž byly týdny, kdy jsem na tréninku neudělal ani jeden shyb a cvičil jinak. Když jsem se ale rozhodl zúčastnit této akce, tak se situace otočila a shyby jsem dal na první flek a zaměřoval jsem se na ně. Dal jsem si čtyři měsíce na přípravu, zaměřením hlavně na hrazdu. Dělal jsem to tak, že jsem si dával silovější tréninky a pak třeba dvacet minut shyby. Další den jen shyby na hrazdě a cviky s vlastní vahou. Nemám problém s vůlí a disciplínou, takže alkohol ani cigarety u mě nehrozí. Stravu si jako trenér fitness a kulturistiky umím pořešit a styl stravování, který mám, mi hodně sedí a chutná, takže v tom taky minus nevidím. Za dobu čtyř měsíců jsem udělal tisíce přitahů na hrazdě. Poslední měsíc jsem úplně vyřadil činky a trochu přenastavil jídlo, ať mám na svou kategorii co nejnižší váhu a jsem lehčí. Snažil jsem se často a kvalitně jíst, ať mám více energie, snažil se o dostatek spánku, držet pitný režim a užívat legální doplňky stravy, ať tělo vydrží ten záprah. Takže vitamíny, aminokyseliny, minerály, elektrolyty, proteiny atd. Problémy nastaly později. Ono, když člověk dělá x set shybů týdně, tak se to někde podepíše. Bolesti loktů, zánět bicepsové šlachy, takže bolesti ramene a taky servané mozoly. Musel jsem se hodně protahovat, mazat vším možným, ať to tělo vydrží. Před odletem jsem pár dní vynechal tréninky a chodil do vířivky a sauny, ať se tělo uvolní. Docela to pomohlo.

Letěl jsem den předem, ubytoval se s přítelkyní v Helsinkách a den před akcí se snažil vypnout hlavu a chtěl poznat krásy Helsinek a navštívit známá místa. Hodně jsem si to užil. Mohl jsem se projet

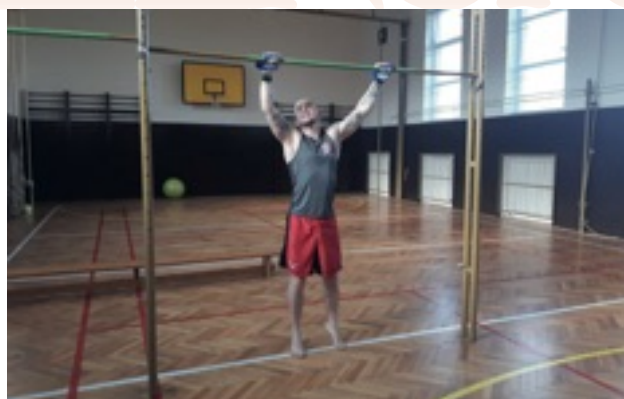
CHUCHELENSKÝ

lodí na pevnost Suomenlinna, podívat se na Helsinskou katedrálu, spatřit ruské kolo nebo olympijský stadion, kde běhal Emil Zátopek. Celkově je Finsko moc krásná země, plná lesů, jezer a klidu.

Trošku odborněji. Aby si někdo nemyslel, tohle nejsou čistě provedené shyby. Je nereálné dělat stovky, či tisíce shybů pomalu a čistě v rekordních časech. Je to prostě rychlý pohyb nahoru a dolů. Základ je ve spodní pozici dole mít propnuté ruce a nahoru se dostat bez vykopnutí nohou a bradu mít nad hrazdou. Tam se dá udělat finta, že si člověk pomůže tak, když zakloní hodně hlavu a bradu jako by vystrčí. Člověk se pak naučí jen ten pohyb a sázet to tam, ale pozor i tohle je náročné a musíte mít silná záda, ramena, úchop atd. Kámen úskalí však je v tom, že tenhle sport nemá jasná pravidla a všude vám uznají něco jiného. Takže světový rekord, Guinnessův rekord, nebo

i to MS ve Finsku má mezi sebou jiná pravidla třeba pro vykopávání se nahoru nohama, pozici brady, ale i to, jestli pojedete shyby nadhmatem nebo podhmatem. Všude se řeší něco jiného, což je za mě prostě nesmysl. Ve Finsku se neřešily věci, které já považuji za hodně velký přešlap. Největší hloupost je, že si člověk mohl pomoci vykopání nohama do výše pasu. Za mě totální paskvil, protože jich člověk udělá o dost více, když se ten pohyb naučí. Guinnessův rekord ani světový by tohle nikdy neuznal jako platný pokus. Dále jsem musel mít překřížené nohy, což jsem taky nebyl zvyklý, ale tohle se dalo naučit a nevadilo mi to. Věděl jsem to vše dopředu, takže jsem tušil, že na „bednu“ to nebude, jelikož „kopáči“ jich udělají více. Mně to ale bylo jedno. Uprímně. Než třeba být na bedně a vědět, že jsem to ukopal nohama, tak raději se umístím hůře s lepším pocitem. Vybral jsem si tu druhou cestu. Dělal jsem shyby tak, jak by mi to uznali všude. Sice mi jich pět neuznali kvůli tomu, že jsem 3x rozpojil nohy a 2x jsem bradu nepoložil přímo na hrazdu. Skončil jsem na pátém místě ve své kategorii. Když pak za vámi přijde bombardák, který jich udělá o několik víc, ukope to a řekne vám, že se to mám taky naučit a budu třeba první, tak to sice potěší, ale já to tak dělat nechci. Tudiž, pokud oni nezmění nějaká pravidla, už se nezúčastním. Zkušenost to byla ale výborná, organizace skvělá. Při posledním shybu jsem cítil, že rameno už dosloužilo. Chtěl jsem víc, ale bolest řekla dost. Šel jsem pak stranou, organizátoři přišli, ledovalo se atd. Fanoušků tam bylo taky hodně, což mě docela znervózňovalo. Přece jen na mě koukalo tak

200 lidí minimálně a člověk se musí prát i sám se sebou. Není snadné jít pod hrazdu, když vás vyhlašují, lidi koukají, skandují, tleskají vy máte různé myšlenky a musíte předvést maximum a máte jen jeden pokus. Myšlenky na rodinu, měsíce dřiny, myšlenky na přátelé, ale i tréma, negativní myšlenky atd. Není sranda to korigovat. Snažil jsem se soustředit na jiné věci než na nervozitu a ostatní závodníky na hrazdě. Rozcvičoval jsem se stranou a povídal si s různými lidmi, nebo poslouchal hudbu ve sluchátkách. Byla tam hodně přátelská atmosféra a fajn diváci, kteří někdy přišli na pokec, když jsem se rozcvičoval.

Do soutěže bylo registrováno přes stovku účastníků z různých zemí. Závodníci se rozdělovali podle váhy do kategorií. Tudiž dvě hodiny před startem soutěže jsem musel projít lékařskou kontrolou, která zahrnovala i vážení. Takže váha, kontrola lékaře a pak jen čekat. Já závodil v kategorii 70–80 kg.

Na památku jsem dostal jejich oficiální triko, které si ponechám jako vzpomínku, ale svůj dres bych rád předal obci Chuchelná, jelikož i když roky žiji jinde, tak pořád budu ten, kdo chodil na místní základku, koho Paul Fojtík vyháněl z „šestnáctky“ na tréninkové hřiště nahoru, kdo rád chodil do Resty na ryby atd. Prostě jsem hrdý na to, odkud jsem. Roky jsem byl v Litovli, nyní jsem v Litomyšli. V srdci a v hlavě ale pořád Chuchelňák.

Náhlík Marek, Litomyšl

BLAHOPŘÁNÍ

Jubilanti obce Chuchelná, kteří oslavili svá životní jubilea

DUBEN

Víchová Jitka	70 let
Věra Zahradníková	75 let
Monika Komárková	83 let
Anežka Vitásková	86 let

KVĚTEN

Petr Fichna	70 let
Lucie Ficnerová	70 let
Anna Kavuloková	70 let
Miroslava Šoltysová	80 let
Erika Onderková	81 let

ČERVEN

Marie Jurková	70 let
Jadwiga Šustr	70 let
Jana Meinhardová	80 let
Helga Kyselá	83 let
Kostřebová Waltrauda	84 let
Renáta Zajíčková	85 let

POZVÁNKY

Kulturní komise Obce Chuchelná
pořádá cestovatelskou přednášku

Austrálie

ČTVRTEK 2.10.2025 od 17,00 hod, Knihovna Chuchelná

Australská projekce rodiny Márových vás často donutí vydechnout: „To snad není možné.“ Objeli celý kontinent kolem dokola a vydali se i do horoucího středu k posvátnému rudému monolitu Uluru. Cestou nakrmili skákající krokodýly, šnorchlovali ve Velkém bariérovém útesu, házeli bumerangem nebo naslouchali hraní Aboridžinců na didžeridu. Zaslí v poušti mezi tisícovkou skalních jehel Pinnacles, nadšeně krmili klokany z ruky a šplhali po žebříku kolem stromu do výšky 70 metrů. Prožijete společně s nimi příběh plný dobrodružství, napětí a radosti. Jiří Mára je autorem dvaceti cestopisných knih a dokumentárních filmů z různých koutů světa.

Více informací naleznete na www.jirkamara.cz

17. ročník
Startovní závod
150 Kč

Běh a pochod Chuchelnou

6. 9. 2025

Místo: areál TJ Spartak Chuchelná
Start: hlavní kategorie v 10.00, mládež od 9.30
Turistický pochod na stejné trati průběžně od 8.00
Registrace v místě startu od 8:00 do 9:30 hodin
Trať: 15km (hlavní závod), 3km, 200m - 1500m (dél)

Kategorie		Běh na 3km	Děti a mládež 200 až 1500 m, dle počtu a ročníku zúčastněných
Hlavní závod 15km	Ženy E (18 - 34 let)		
Muži A (18 - 39 let)	Ženy F (35 a starší)	Muži	
Muži B (40 - 49 let)		Ženy	
Muži C (50 - 59 let)			
Muži D (60 a starší)			

Hlavní partneri závodu

SHOCKI CHUCHELNÁ SV-ELEKTRO

více informací na www.behchuchelnou.cz

OKÉNKO DO MÍSTNÍ KNIHOVNY

Nový výpůjční systém

Knihovna Chuchelná v květnu přecházela na nový výpůjční systém Tritius. Nový systém je pokročilejší a pro čtenáře nabízí soustavu benefitů, například náhled do čtenářského konta, zaslání přehledu výpůjček na email nebo možnost rezervací knih. Zároveň prosím čtenáře o trpělivost, jelikož přechod ještě není kompletní a zatím není v provozu online katalog. Vše se připravuje a nastavuje. Děkuji za trpělivost a schovíavost, o všem Vás budu v průběhu roku informovat.

Setkání maminek s dětmi.

Jednou měsíčně probíhá v knihovně setkání maminek s dětmi. Pro děti je vždy připraven krátký program dle věku. Hlavním cílem této akce je, aby se malé děti i jejich maminky seznámily a popovídaly. Děti mají k dispozici také dětský koutek.

Duben

V měsíci dubnu v knihovně proběhlo již čtvrté setkání rodičů s dětmi, tentokrát na téma Velikonoce. Děti hledaly velikonoční vajíčka v trávě a rýži pomocí lžiček. Poté jimi mohly nakrmit zvířátka třeba kravičku, ovečku nebo slepičku. Tato aktivita měla veliký úspěch a děti barevná rýže velice bavila. Bylo připraveno také tvoření velikonočních vajíček s nálepkami. Nakonec samozřejmě nechyběla volná zábava s hračkami a dováděním.

Květen

21. května se v knihovně konalo páté setkání rodičů s dětmi, květnové bylo na téma jaro. Na děti čekala barevná louka s květinami, včelkami nebo beruškami. Povíдали jsme si o květinách, o tom, co na zahrádkách létá a jak včelky opylují. Poté si děti mohly vyzdobit vlastního ptáčka bambulkami nebo sušenými květinami. Samozřejmě barevné bambulky měly veliký úspěch a tvoření se všem moc povedlo.

Červen

Červnové setkání s dětmi a maminkami se neslo v duchu hudby. S dětmi jsme si zazpívaly písničky s hudebními nástroji, a nakonec si všichni mohli vyrobit vlastní hudební nástroj. Kastaněty se dětem moc povedly a vyrábění je bavilo. Samozřejmě nesměla chybět také naše motýlková krabice na třídění balonků podle barev, která je velice oblíbená.

Otevírací doba a služby

Od září letošního roku bude otevírací doba knihovny prodloužena o pátek dopoledne pravděpodobně v čase 9:00 – 11:00. Zároveň bych chtěla nabídnout **službu obalování učebnic a sešitů**. Během otevírací doby nebo po předchozí domluvě si můžete přijít nechat obalit knihy, učebnice nebo sešity. Formát A4 – 10 Kč za kus
Formát A5 – 5Kč za kus

Knížní novinky

Začátkem prázdnin po spuštění katalogizace, se můžete těšit na spoustu nových knih například: Čas vos od Aleny Mornštajnové, autorky bestselleru Hana, silný historický román Úlice, pokračování romantické série Westwell: Chladný žár lásky, očekávaný čtvrtý díl Vlastimila Vondrušky Lucemburská epopej IV - Otec vlasti, knihy na povinnou četbu nebo knihy pro děti. Novinek bude spousta a vybere si každý.

Doporučujeme...

Úchvatná kniha Když přišli psi od spisovatelky Scarlett Willkové. Mistrovsky napsaná kniha s neotřelým tématem českých dějin. Příběh popisuje osudy obyvatel beskydského lázeňského městečka během druhé světové války a po ní. Byli partyzáni, kteří se skrývali v horách a bojovali v odboji všichni stateční a dobří nebo může být vše i jinak? Jsou komunisti stejní, jako byli ti němečtí psi? Hladová smečka, která sežere všechno, k čemu přijde. Všechno si přivlastní...

Klára Vydarená, DiS. – knihovnice

ZŠ A MŠ CHUCHELNÁ

MATEŘSKÁ ŠKOLA

Dopravní den ve třídě Kořata

Ve čtvrtek 29. 5. 2025 byl pro děti třídy Kořata připraven v rámci třídního vzdělávacího programu Dopravní den. Děti přijely do školky na kole, koloběžce nebo odrážedle. Nedílnou součástí byla bezpečnostní helma. Po svačince se všichni účastníci silničního provozu přepravili ke škole, kde na ně čekala dopravní cesta. Děti si osvojily dopravní značky a jejich význam, předvedly spanilou jízdu na svém „vozidle“ a odměnou byl nejen dobrý pocit, z bezpečně zvládnuté dráhy, ale také diplom cyklisty.

Den dětí u Kořátek

V pátek 30.5.2025 proběhla oslava k svátku DNE DĚTÍ. Připraveny byly soutěže, pohybové hry, tanečky a další aktivity. Největší záživu přinesl skákací hrad. Sladkou odměnou byl domácí indíánek a penál s překvapením. Tímto děkujeme rodičům, kteří odměnami přispěli k radostnému prožití tohoto pro děti významného dne.

Den matek s Kořaty

Tradiční slavnostní odpoledne k svátku maminek mělo datum 14. 5. 2025. Děti přednesly bohaté pásmo písniček, básniček i taneček s padákem. Na závěr rozdaly maminkám připravený dáreček a sladkou odměnu babičce. Nezůstalo jedno oko suché. Pevně věříme, že si všichni přítomní odnesli hřejivý zážitek.

Výlet Medvídat do Bělé

Náš již tradiční výlet do sousední vesnice se nám i letos vydařil. Vybaveni svačinkami jsme v 9 hodin vyrazili ze školky lesem, kde se nám poštěstilo pozorovat zajíce, poslouchali jsme zvuky lesa a povídali si o přírodě obecně. V Bělé před řáděním na dětském hřišti nám přišly vhod domácí dobroty, a pak už kolotoče, průlezk, houpačky a oblíbená lanovka. Potom jsme si pochutnali na nanuku, který si každý koupil sám podle své chuti. Zpáteční cesta autobusem už byla jen třešničkou na dortu našeho bezva výletu.

Den Země u Medvídat

V rámci celotýdenního projektu Barevný týden Země, zaměřeného na environmentální výchovu a ochranu přírody, se děti zapojily do úklidové akce ke Dni Země. Celé dopoledne věnovaly péči o své okolí s velkým nasazením, radostí a dětským zápalom pro dobrou věc. Děti vybaveny pracovním oblečením, rukavicemi a pytlí na odpadky se vydaly na procházku po vesnici s cílem udělat ji krásnější a čistší. Uklízely odpadky v celé obci, došly až do Resty. Všude, kde prošly, byly vidět výsledky jejich práce – čistší prostředí a spousta nasbíraného odpadu. Za jejich píli je čekala zasloužená odměna. Na závěr dopoledne si děti užily společné opékání špekáčků na rybářské chatě. Krásné počasí a společná radost z vykonané práce vytvořily příjemnou atmosféru a nezapomenutelný zážitek. Tento den nebyl jen o sběru odpadků, ale také o uvědomění si, jak důležité je chránit naši planetu. Děti se učily, že každá malá pomoc se počítá, a že na čistém prostředí nám všem záleží.

Den s policií

Během dopoledního programu proběhl v naší školce preventivní program Den s policií. Děti se seznámily s prací policie, proběhla ukázka auta a povinné výbavy každého policisty. Děti si zabílekaly majáky a zahoukaly houkačkou.

Učitelky Mateřské školy Chuchelná

Dopravní výchova

V rámci školní družiny jsme pro děti připravili tematický týden věnovaný dopravní výchově. Hlavním cílem bylo přirozenou formou posílit znalosti dětí o základních pravidlech silničního provozu a bezpečném chování jako cyklisté a chodci. V teoretické části děti vyplňovaly pracovní list, plnily úkoly ve vzdělávacím programu na interaktivní tabuli, kde si vyzkoušely různé dopravní situace, rozpoznávaly dopravní značky, jak se bezpečně chovat na chodníku, silnici i na kole a co vše patří do správného vybavení cyklisty. Vytvořili si také své dopravní značky, přechod pro chodce či semafor. V praktické části si děti vyzkoušely slalom mezi kužely jako nácvik ovladatelnosti kola a koloběžky, správné zastavení a rozjezd a přejezd přes rampu.

Celou dráhu projížděly děti na čas. Děti byly rozděleny do dvou hlavních kategorií podle dopravního prostředku: kolo a koloběžka, a zároveň podle věku na mladší žáky (1. – 2. třída) a starší žáky (3. – 4. třída). Každý závodník měl možnost projet připravenou trasu a změřit si svůj čas. Všichni závodníci byli odměněni za účast a nejlepší jezdci získali drobné odměny. Celá aktivita probíhala v duchu spolupráce, podpory a bezpečí. Děti byly nadšené, aktivní a mnohé překvapily svou znalostí dopravních pravidel. Věříme, že tato praktická zkušenost přispěje k větší bezpečnosti dětí v reálném provozu a podpoří jejich zodpovědnost při pohybu na ulici.

Olympiáda školních družin

Ve spolupráci s CVČ Kravaře v úterý 3.6.2025 proběhla v areálu školy sportovní olympiáda, kde poměřily síly družiny ze sedmi okolních vesnic. Soutěžilo se v těchto disciplínách: hod granátem, běh na 50 metrů, překážkový běh, skok do dálky, plížení a štafetový běh. Každá družina vytvořila desetičlenný tým z dětí od 1. – 4. třídy. Děti si poté vymyslely název týmu, vytvořily týmovou vlajku a svůj pokřik. Celé odpoledne probíhalo s přátelskou náladou, sportovním zapálením, a nakonec i krásným počasím. Zvítězilo družstvo z Kravař Koutů před Strahovicemi a Sudičemi, Chuchelná skončila na pěkném pátém místě. Všem zúčastněným družinám děkujeme za spolupráci a příjemně strávené odpoledne. Těšíme se zase za rok!

Vychovatelky Školní družiny

„HUDBA JE MŮJ ŽIVOT,“ ŘÍKÁ TALENTOVANÁ ADÉLKA SVOBODOVÁ

Adélka se narodila rodičům Kateřině a Arnoštovi Svobodovým 26. srpna 2011. Má o pět let starší sestru Elišku. S rodinou žije v Bělé. Hraje na klavír a bicí (celou řadu bicích nástrojů), v divadle se cítí jako ryba ve vodě. Občas si říká, jak tato milá a usměvavá dívka ještě stíhá školu...

Jak dlouho se věnuješ hudbě?

No, to je otázka... Už je to přesně 5 let.

Kdo tě k hudbě přivedl?

Rodiče. Díky tomu, že oba pracují v divadle, tak jsem už jako malé dítě trávila v divadle hodně času. V hudebním prostředí jsem prostě vyrůstala.

Kdo tě v hudbě nejvíce inspiruje?

Teď nějakou dobu poslouchám Alexe Warrena, který píše o svém „storytellingu“, tedy svůj životní příběh. Píše především o tom, jak dramatické dětství měl, protože mu brzy zemřeli rodiče. Díky svým písním se vnitřně vyjadřoval a dával do nich své pocity, bolest, prostě všechno. Inspiruje mě na něm to, co se všechno do hudby dá dát.

Jakou hudbu nejraději hraješ a jakou hudbu nejraději posloucháš?

Tak to je trošičku komplikovanější otázka. Nejraději poslouchám americký pop a hraju ho v podstatě taky. Mám zároveň dvě kapely a v jedné hraju punk rock, což je pro mě něco nového. Ale miluju to tam, protože se tam můžu vyřádit a úplně improvizovat.

Co je pro tebe osobně tvůj největší hudební úspěch?

Letos na začátku března jsem se účastnila mezinárodní soutěže v bicích, kde jsem se ve své kategorii umístila sólově na 3. místě a se souborovou hrou jsem získala 2. místo.

Zároveň jsem tam hrála na melodické nástroje, na které se učím teprve necelý rok.

V příštím školním roce se budeš rozhodovat, na jakou střední školu se budeš hlásit. Bude tvoje volba souviset právě s hudbou?

Rozhodně! V tomhle už mám dlouho jasno. Určitě to bude Janáčkova konzervatoř v Ostravě – bicí nástroje, s velkou pravděpodobností jazz.

Jaké máš plány na prázdniny?

No tak určitě pojedu někam do světa. Mám v plánu jet do Polska, budu na chatě s rodinou, s kamarády a hrát!

Adélko, moc děkuji za rozhovor a přeji Ti, ať se Ti v hudbě daří a splní se Ti všechny Tvé plány.

Mgr. Eva Ostárková

Děti sobě

V sobotu 24. května se ve školním areálu konalo kulturně-zábavné odpoledne pro děti i rodiče, které nabídlo pestrý program plný vystoupení, soutěží a společných zážitků. Zahájení patřilo dětem z mateřské školy a nižších ročníků základní školy, které zaujaly diváky mazurkou, tanečním „klipem“ i recitací. Současně probíhaly soutěže na stanovištích připravené žáky 9. ročníku, za jejichž splnění si děti vyvolily odměny z kouzelné truhly a osvěžily se nanukem. Odpoledne pokračovalo divadlem, hudbou, zpěvem i tanečními vystoupeními žáků, a zároveň se na hřišti rozběhl nohejbalový turnaj „O pohár ředitelky školy“. Nechyběla diskotéka s DJ Alešem, skákací hrady, opékání špekáčků a prostor pro setkávání s přáteli. Velké díky patří Spolku rodičů, učitelům, deváťákům, účinkujícím dětem i všem, kteří akci, jakkoliv podpořili – ať už pomocí, pečením dobrot, či pouhou účastí.

Zájezd do Paříže a Londýna

Vybraní žáci 7.–9. ročníku se vydali na poznávací zájezd do Anglie, který začal návštěvou romantické Paříže. Během prohlídky si užili plavbu po Seině, vystoupali na Eiffelovu věž, navštívili Pantheon, kostel Sv. Sulpicia, prohlédli si opravený chrám Notre Dame a samozřejmě ochutnali pravé pařížské croissanty. Následoval přesun trajektem přes Lamanšský průliv k bílým útesům v Doveru a prohlídka tamního středověkého hradu. V Londýně je čekal výhled z Greenwich a návštěva slavného Tower Bridge. Další zastávkou byl Brighton, kde si žáci prohlédli bývalou královskou rezidenci Royal Pavilion, vystoupali na rozhlednu a obdivovali majestátní útes Beachy Head. Před návratem navštívili ještě jednu Londýn – z paluby lodě si prohlédli město od Westminsteru až po London Eye, viděli Big Ben, Buckinghamský palác a užili si chvíle v parku mezi veřkami. Po naplněném programu se vydali trajektem zpět a čekala je dlouhá cesta domů.

Připomněli jsme si 80 let od konce války

Pro žáky 5.–9. ročníku byl připraven tematický projektový den k 80. výročí konce druhé světové války v Evropě, který jim přiblížil tuto zásadní historickou událost prostřednictvím autentických zážitků a odborně vedených programů. Páťáci navštívili Muzeum Hlučínska, kde se zapojili do animačního programu Po stopách hlučínských Židů, který jim přiblížil osudy židovské komunity v regionu. Šestáci a sedmáci zhlédli dokumentární filmy věnované druhé světové válce, vyplnili pracovní list a svou cestu zakončili v Muzeu Chuchelná. Osmáci a deváťáci se vypravili do Národního památníku 2. světové války v Hrabyni, kde se zúčastnili animačních programů a prošli si rozsáhlou expozicí zachycující klíčové události války i její dopad na obyvatele tehdejšího Československa. Projektový den žákům přinesl cenné informace, opět si mohli vyzkoušet badatelskou metodu výuky dějepisu a porozumět historickému kontextu dějin.

Školy změřily síly v atletice

V červnu proběhl tradiční atletický čtyřboj, kterého se zúčastnili žáci základních škol ze Sudic, Chuchelné, Píště a Bohuslavic. Soutěžilo se ve čtyřech disciplínách – ve sprintu na 60 metrů, v běhu na střední vzdálenosti (600 metrů pro mladší ročníky, 800 metrů pro starší dívky a 1000 metrů pro starší chlapce), dále v hodů míčkem a skoku do dálky. Celá akce se nesla v duchu fair play, přinesla výběrné sportovní výkony i přátelskou atmosféru mezi školami.

Učitelky Základní školy

DĚTI SOBĚ DNE 24. 5. 2025

7 P R A V O D A T Ě

ZAKONČENÍ ŠKOLNÍHO ROKU 2024/2025

První řada zleva - Kateřina Slottá, Sára Panovcová, Viktorie Nováková, Valerie Kamrádová, Rozálie Kamrádová, Sofie Anna Náhlíková, Michaela Rainerová

Druhá řada zleva - Mgr. Jiří Joško, Amálie Foitziková, Nikola Stařinská, Aneta Segsulková, Valentýna Postulková, Mgr. Jaromír Musila, Mgr. Monika Slivková

Třetí řada zleva - Hynek Plaček, Adam Hluchník, Ondřej Večerek, Vojtěch Riemel, Šimon Slavík, Maxmilián Brandejs, Samuel Otlík, Theo Pleva

Čtvrtá řada zleva - Matyáš Pchálek, Ing. Milan Nedvěd, Kryštof Gřeš, Jindřich Josefus, Oliver Nevřela

VÝVOJ ŠKOLSTVÍ V CHUCHELNÉ DO ROKU 1945

Dostupné vzdělání je jedním ze základních předpokladů hospodářského, politického i společenského rozvoje a existuje po většinu lidské historie. To si uvědomovala hlavně církev, která zřizovala své školy. I obyvatelé Chuchelné, Strahovic, Borucina a Šamařovic mohli už v roce 1530 posílat své děti do krzanowické farní školy. Bylo to však možné jen ve výjimečných případech, protože děti vesničanů musely při tehdejšímu způsobu života od malička pomáhat svým rodičům v hospodářství, a tak škola sloužila především pro děti zámožnějších měšťanů. Důsledky nevdělanosti a nízké myšlenkové úrovně lidí se odstraňovaly velmi pomalu. Od roku 1822 chodil krzanowický adjutant Kryštof Steuer čtyřikrát týdně do Chuchelné a Strahovic vyučovat školní děti, v roce 1827 jich měl již třicet. A tak v roce 1830 byla v Chuchelné, s podporou knížete Eduarda Lichnovského, zřízena samostatná katolická škola, umístěna v pronajatém zahradnickém domku.

Budova obecní školy v letech 1842 - 1925

První škola v Chuchelné pak byla vybudována roce 1842, pod patronací knížete Felixe Lichnovského, na křižovatce nynějších ulic Mírová a Komenského, proti zámecké kapli nákladem 2 400 zl.. Práce na jejím zbudování prováděli místní obyvatelé. Prvním učitelem byl Mikuláš Garsch, který měl roční plat 120 zl., 10 měřic žita, 2 měřice ječmene a později také výnos ze 75 arů pozemků. Bydlel v učitelském bytě o dvou pokojích s kachlovými kamny, k dispozici měl dále chlév pro dobytek a kůlnu. Dle prvního záznamu ve školní kronice z roku 1847 je zaznamenáno, že tohoto roku byli zapsáni do školy čtyři hoši a dvě dívky. Žáci byli vyučováni v jedné společné učebně, učilo se moravsky a německy. V roce 1871 navštěvovalo školu 11 chlapců a 13 dívek.

Vládním nařízením z 20. září 1872 byl mateřský jazyk vyloučen ze všech škol kromě některých výjimek, měl být vyučován jako jeden z předmětů a povolovala se v něm výuka náboženství. Hodiny výuky mateřské řeči se stále více omezovaly. Germanizace a zásahy do školství i do církevního života velké nadšení občanů nevzbuzovaly. Učitel Nietsch se pravděpodobně zdráhal uvést v život vládní nařízení, proto byl z chuchelenské školy v roce 1876 penzionován. Jeho nástupce Emil Sיעora už nastolil výchovu chuchelenských dětí striktně v duchu německého vlastenectví a potlačování moravské mluvy. Do roku 1900 se počet žáků navýšil na 100 a výuka se celkově ještě více posílila v duchu německé státní myšlenky.

NOVÁ OBECNÍ ŠKOLA

Po připojení naší obce v roce 1920 k Československé republice se začalo měnit i složení obyvatelstva. S příchodem nových lidí z vnitrozemí, kteří zde byli dosazeni jako četníci, učitelé nebo političtí pracovníci, se postupně měnily také postoje obyvatel Chuchelné. Příliv českých úředníků ovlivňoval i chod školy. Dne 15. 3. 1920 bylo na obecní škole započato vyučování v jazyce českém. Na školu byli jmenováni, mimo prozatímního správce školy Agustina Hulvy, také Ladislav Valach z Kroměříže a učitel Leopold Manhart z Prostějova. V kronice se píše, že zdejší lid nebyl tak české škole nepřátelský, jako v jiných obcích na Hlučínsku. V Chuchelné děti vůbec nestávkovaly. Škola měla tři třídy a jen dvě malé učebny. Pomůcky na vyučování scházely úplně. Z darů Okresní školní rady v Hlučíně získala zdejší škola 19 knih pro učitelkou, 39 knih pro žákovskou knihovnu, tři obrazy prezidenta Masaryka a obraz města Prahy. Při škole nebyla školní zahrada ani hřiště pro děti. Škola již nebyla vyhovující a uvažovalo se o nové.

V roce 1921 přišel do obce nový učitel, dvaatřicetiletý Adolf Křížek, rodák ze Smolkova. Zprvu byl jmenován pouze prozatímním správcem školy, následně se stal řídícím školou. Již 18. května 1921 se stal rovněž obecním tajemníkem. Za jeho zdejšího působení se vztah obyvatelů Chuchelné vůči české škole začal postupně zlepšovat. Křížek byl dobrým pedagogem, obětavým kulturním a osvětovým pracovníkem, veřejně činnosti věnoval většinu svého volného času, převzal úřad obecního tajemníka a dokázal vzbudit o ni zájem jak u dětí, tak u velké části dospělých. Taktně se přitom snažil šetřit národnostní a náboženské citění oby-

vatel Chuchelné a tímto postupem dosahoval každopádně lepších výsledků, než nějakými neuváženými a zbrklými akcemi.

Jedním z prvních úspěchů Adolfa Křížka bylo vyřešení otázky nové školy. Stávající budova, naproti kostela, již nevyhovovala požadavkům na výuku ani kapacitě počtu žáků. Bylo tedy třeba postavit školu novou. Kníže Karel Max Lichnovský se uvolil poskytnout 82 arů půdy pro stavbu nové školy s příslušenstvím v prostoru za dvorem a třemi úřednickými domy u silnice od nádraží do Krzanowic. Dne 25. 5. 1921 stavební komise z Hlučina vybrané místo schvá-

Obecní škola při otevření dne 30. 8. 1925

lila a zemskému stavebnímu úřadu v Opavě byl zadán úkol na vypracování plánů a rozpočtu na stavbu nové školy. To bylo dokončeno v září 1921. Škola byla projektována jako čtyřtřídní moderně vybavená budova. Ihned se započalo s přípravami na postavení této nové školy. Na pozvání učitele Adolfa Křížka přijel 20. 8. 1923 básník Petr Bezruč, jenž si zde se zájmem prohlédl starou školu i připravovanou akci ke stavbě nové školy. Snad zde našel inspiraci pro známou báseň Stučkonoska modrá, kde název naší obce uvádí.

V životě obce se však začaly velmi výrazně odrážet tři souběžně probíhající události v obci, a to nepříznivý vývoj v továrně na zpracování lnu, stavba farní budovy a stavba nové školy. Nešlo řešit všechny věci najednou. Farář Jan Valerián však kladl realizaci stavby školy nejrůznější potíže. Šlo mu totiž o to, aby stát dal na stavbu fary větší subvence na úkor subvencí na stavbu školy. Namlouval proto chuchelenským občanům, že obec nedostane od státu na stavbu školy žádnou podporu. Z jeho podnětu bylo posláno na nadřízené úřady 20 stížností proti plánované stavbě školy. Učitel Křížek, pokrokově orientovaný pedagog, se dočasně stal terčem velké nenávisti v obci. Spory se přenesly dokonce i do obecního zastupitelstva a obecní rady. Obec se rozdělila na dvě části, jedna podporovala pokračující stavbu fary a chystanou stavbu školy všemožně brzdila, druhá fandila výstavbě školy.

Po dokončení stavby fary chtěl starosta Josef Postulka zahájit již připravenou stavbu školy, ale obecní zastupitelstvo se proti tomu postavilo s odůvodněním, že obec je vyčerpána, zadlužena a dosud žádné státní subvence na stavbu školy nepřišly. Spory o to zabraly zbytek roku 1923 a téměř celý rok 1924. Nakonec byly vyřešeny tím, že stavbu školy převzal v režii státu hlučínský okresní hejtman Jaroslav Gela. Dne 28. 11. 1924 zadal stavbu školy staviteli Klimánkovi z Petřkovic, který dne 1. 12. 1924 zahájil

stavební práce, do konce roku 1924 se mu podařilo vyzdít základy a navozit stavební materiál. Mírná zima 1924–1925 umožnila pokračovat ve stavbě školy od 1. 3. 1925. Správce školy Adolf Křížek skoro denně chořoval k této stavbě, aby se zájmem sledoval vykonanou práci. Těšilo ho, že tento stánek tak roste a jeho toužebné přání se naplňuje. Zato z místních občanů se nepřišel nikdo podívat na stavbu, která se budovala jen pro blaho jejich dětí. Chtěli ukázat druhým, že o českou školu nemají zájem.

V neděli 30. 8. 1925 se konala v Chuchelné školní slavnost se slavnostním otevřením a vysvěcením první, nově postavené české obecní školy na Hlučínsku za účasti zplnomocněného komisaře slezského zemského prezidenta Josefa Šrámka a zástupců školních a politických úřadů z Hlučína a Opavy. V obci, před starou školou, byla brána, kde starosta obce a řídící školy uvítali všechny hosty a zástupce úřadů. Pak byla odsloužena slavnostní mše v kostele Povýšení sv. Kříže. Nato se šlo v průvodu s hudbou k nové škole, kde stála druhá brána s nápisem: „Škola – dílna lidskosti“. Vedle byla postavena tribuna pro řečníky. Nejdříve školu vysvětil katecheta a poslanec z Opavy Jan Rýpar. Slavnostní projevy přednesli komisař Šrámek, ředitel školy z Kateřinek Augustin Kořený. Posledním řečníkem byl Adolf Křížek, který od

P. Valerián Rýpar Šrámek, Postulka, Křížek starosty obce

CHUCHELENSKÝ

přijal novou školu církevně posvěcenou a úřady vystavěnou. Přítomným sdělil, že mohou být na novou školu pyšní a skutečně hrdí. Vyslovil také své přání: „Kéž by tato nová škola vždy dílnou lidskosti, pravdy a lásky byla. O, kéž by tato česká škola, zde na hranicích, vychovávala jen zdárné a národně uvědomělé syny a dcery národa našeho – národa slovanského!“ Po odeznění státní hymny byl přečten a odeslán pozdravný telegram prezidentu T. G. Masarykovi a slavnost skončila.

Škola zatím neměla vnitřní zařízení. Bylo postupně doplňováno dary SMOL a různých firem. Díky tomu se mohlo začít s vyučováním v nové školní budově až 12. 10. 1925.

Žáci obecní školy v roce 1936

Teprve po zahájení provozu nové školy obdržela obec státní subvence na její postavení, do konce roku 1925 částku 75 000 Kč od zemské správní komise v Opavě, dne 5. 1. 1926 částku 24 750 Kč od ministerstva školství a národní osvěty a 15. 2. 1926 opět od zemské správní komise 7 000 Kč na zřízení školní kuchyně a dílny rukodělných prací. Částečně byly peníze odvedeny okresní správě politické v Hlučíně na pokrytí výdajů, učiněných v souvislosti s vybudováním školy. Starou školní budovu pak obecní zastupitelstvo prodalo v dražbě 25. 10. 1925 za 52 800 Kč rezníkovi Jindřichu Rychlému z Mokrých Lazců.

Žáci obecní školy v roce 1928

V roce 1926 bylo pokračováno v úpravách okolí školy. Bylo zřízeno hřiště a vysázen ovocný sad okolo školy. Na pracích se podíleli učitelé a žáci školy. Dalšími kulturními aktivitami, hraním divadelních představení a výstavami prací žáků si učitelé pomalu získávali občany na svou stranu. Do školy bylo přihlášeno 126 žáků.

Výnosem ministerstva školství a národní osvěty ze dne 9. 12. 1929 byla obecná škola v Chuchelné zestátněna. Vedení obce se usneslo, že postoupí do vlastnictví státu novou školní budovu s celým vnitřním zařízením a pozemky za obnos 200 000 Kč, stát převezme a bude hradit všechny náklady při této škole, které dosud musela platit a hradit obec sama. Tímto se stala školní budova majetkem Státní správy školské a obec byla zbavena svých práv a povinností. Škola se stala školou národní. V roce 1931 byla v Chuchelné zřízena Státní tabáková továrna. Přistěhování českých zaměstnanců s rodinami se zvýšil počet žáků ve škole. Dosaďní tři učebny nestačily, nadřízené orgány rozhodly zřídit další učebnu z učitelských svobodáren v podkroví školy. Ve školním roce stoupl počet žáků ve škole na 168.

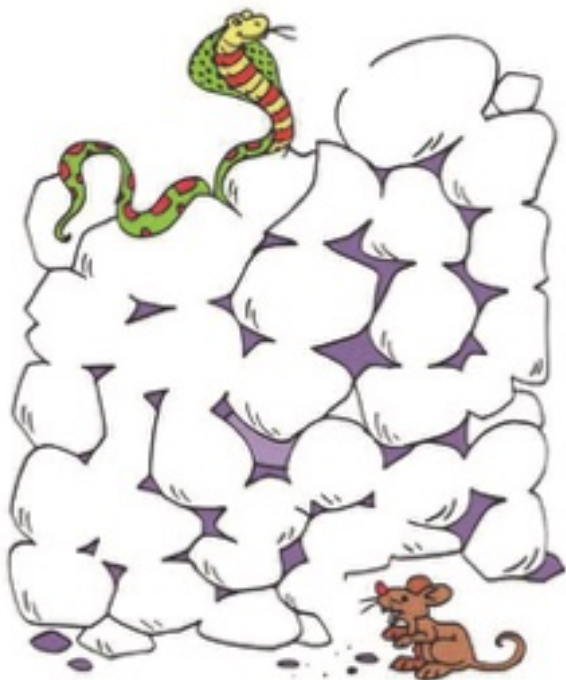
Ve školním roce 1934–1935 bylo zavedeno celodenní vyučování s jedním volným dnem. V tomto roce byla provedena i oprava stropu v prvním poschodí na chodbě školní budovy. Dřevěný strop musel být nahrazen železobetonovým stropem. Předzvěst zlých časů pro české školství v Chuchelné nastalo v roce 1937, kdy 15. března zemřel řídicí učitel Adolf Křížek. O prázdninách musely být provedeny další naléhavé opravy, které si vyžádaly náklady téměř 10 000 Kč. Z politických důvodů muselo české učitelstvo opustit Hlučínsko do 7. 10. 1938 a brzy vypukla II. světová válka. V době německé okupace převzali samosprávu obce i školu nacisté a odrodilci. Školství bylo ihned poněmčeno.

Ing. Rudolf Sněhota
– starosta

PRO DĚTI

Had a Myška

Pomůžeš hadovi ulovit myšku?

Spojovačka

Spoj tečky od 1 do 30

Sudoku

	9	3		6	
		7		6	8
3				7	4
5			7		
	1	4	2	9	
			5		1
8		9			2
	4	2		8	
		2		5	4

Rozbitá váza

Poskládej pomocí čísel chybějící kousky vázy na správné místo

NAJDI SEDM ROZDÍLŮ

TJ SPARTAK CHUCHELNÁ

FOTBALOVÁ SEZÓNA 2024/2025

Nová školička

co nejvíce turnajů, abychom nevypadli z formy. Od příští sezóny tým starší přípravky přechází o kategorii výše a bude přihlášen do soutěže mladších žáků - systém 7+1 na polovinu hřiště. Je to velká změna, která potřebuje také více hráčů. Plán spojení se Strahovicemi nevyšel. Dojde jen k přestupu jednoho hráče. Snad se nám budou vyhýbat nemoci a budeme se scházet v hojném počtu.

V kategorii starších žáků už ke spojení se Strahovicemi dojde a budou pokračovat v soutěži 8+1, jako dosud. Starší žáci zakončili letos sezónu na 3. místě. Nepodařilo se jim obhájit titul z předchozí sezóny. Zklamání bylo o to větší, že první místo klukům uteklo pouze o jeden gól v předposledním zápase proti Mokřým Lazcům, kdy byli doma poraženi nejtěsnějším výsledkem a to 0:1. O vítězi soutěže rozhodovalo skóre, které jsme měli horší. V sezóně 2024/2025 vedli žáky trenéři Patrik Valenta a Svatopluk Karban. Po narození dcery Sofie se Patrik Valenta rozhodl ukončit svojí trenérskou kariéru a věnovat se rodině. Děkujeme Patriku za vše, co jsi pro kluky udělal. Novým trenérem pro starší žáky bude od další sezony Aleš Oleják a Svatopluk Karban se přesune do dorostu k Andreji Galčanovi. Snahou je ke starším žákům získat druhého trenéra. Snad se nám to podaří.

Na jaře jsme uspořádali nábor nejmenších chuchelnických talentů, ročníky 2019 a mladší. Podařilo se nám do fotbalových sítí „ulovit“ 11 kluků, což předčilo naše očekávání a jsme za to velmi rádi. Trenérem jim bude Tomáš Prchala.

Aktuální fotbalovou školičku trénuje Ondřej Veselý (ročník 2017 a mladší), kterému pomůže Aleš Theuer. Kluci se pod jeho vedením zúčastňují nejrůznějších turnajů a přátelských zápasů ve formátu 3+0 (3 hráči v poli bez brankáře). Od letošního jara, se ale připravují na systém fotbalu 4+1, tedy už s brankářem na větším hřišti. Od podzimu již budou přihlášení do oficiální soutěže FAČRu.

Starší příprava, kterou trénuje Benedikt Rolný, hraje okresní soutěž 5+1 (2014 a mladší). Letos máme silný tým a v soutěži se nám daří, jelikož se pohybujeme na čele tabulky. Během zimní pauzy se snažíme zúčastňovat

Školička

Poslední mládežnickou kategorií je dorost, který je spojen se Strahovicemi už nyní. Hned ze startu sezóny se museli řešit problémy v kabině a uvažovalo se i o odhlášení ze soutěže, ale kluci to ustáli a pokračovali, byť se letošní sezónou protrápili. Bylo to velmi těžké a konečné pořadí v tabulce je poslední místo. Tento výsledek byl zapříčiněn tím, že hráli proti

Starší příprava

E1A – Starší žáci 1+8 sk.A

Rk.	Družstvo	Záp.	+	0	-	Skóre	Body
1	Chvalíkovice	16	13	0	3	72:26	39
2	Štěpánkovice	16	13	0	3	144:34	39
3	Chuchelná	16	13	0	3	62:24	39
4	Mokré Lazce	16	9	2	5	58:38	29
5	Vřesina	16	6	1	9	56:76	19
6	Darkovice	16	5	3	8	47:47	18
7	Hař	16	5	1	10	43:73	16
8	Bohuslavice	16	4	1	11	26:53	13
9	Pustá Polom	16	0	0	16	16:153	0

ZPRÁVODAJ

C1A – PŘEBOR dorostu sk.A

Rk.	Družstvo	Záp.	+	0	-	Skóre	Body
1	Oldřišov/Služovice	18	16	1	1	88:13	49
2	Štěpánkovice	18	15	1	2	93:15	46
3	Bohuslavice/Píšť	18	10	0	8	53:37	30
4	Háj ve Slezsku	18	7	0	11	42:58	21
5	Bolatice "B"	18	6	2	10	38:63	20
6	Haf/Darkovice	18	4	1	13	24:60	13
7	Chuchelná/Strahovice	18	2	1	15	17:109	7

Dorost

týmům, které měly silné ročníky, a ty po letošní sezóně odejdou. A právě to byla hlavní motivace na další sezónu. Z našeho týmu odejde pouze jeden hráč. Věříme tedy, že příští rok budeme bojovat o umístění na opačné straně tabulky.

Nakonec zbývá okomentovat dění kolem fotbalového mužstva mužů. Na podzim nás čekal opět okresní přebor mužů. Na jaře 2024 se kabina rozhodovala, zda zůstat v poslední soutěži a hrát s týmy z okolních obcí, nebo postoupit do vyšší soutěže a jezdit k soupeřům směrem za Opavu. Padlo rozhodnutí - postup. Do sezóny jsme šli s nervozitou, na jaké úrovni budou naši soupeři. Ale podzimní část nám ukázala, že nervozita byla zbytečná, zimu jsme přečkali na třetím místě. Podzimní část sezóny vedl tým, jako dočasný trenér Jan Gargoš s tím, že na jarní část se musí najít zkušený trenér, který je povede v dalších ročnících. Přes zimní pauzu se nám podařilo získat Jindru Harazima ze Štěpánkovic. Jindra do týmu skvěle zapadl nejen jako trenér, ale i jako člověk. Plán na jaro byl jasný, udržet se na třetím místě. Uvažovat o vyšších příčkách nemělo smysl. Štáblovice tvořily tým z placených fotbalistů a Vítkov měl silný kádr mladých hráčů. Bodově jsme na jaro uhráli méně bodů než na podzim a naše hra nebyla mnohdy podle našich představ, a tak jsme se bohužel nakonec umístili na čtvrtém místě. Po průběhu odehrané sezóny je to spíše zklamání, ale kdyby nám před sezónou někdo nabídl čtvrté místo, bereme všemi deseti. Sezóna 2024/2025 tedy pro nás dopadla, co se týče umístění, výborně. Je třeba říct, že na jaře se nám zraňování nevyhýbala tak jako na podzim a věkový průměr týmu je na poměry soutěže vysoký. Je u nás vidět výpadek hráčů ve věku 20-30 let. Musíme vydržet, než nám dorostou starší žáci a dorostenci, abychom mohli doplnit a rozšířit tým mužů. A tým se dostáváme k tomu, co minulý fotbalový výbor začal a ten aktuální v tom pokračuje: práce s mládeží!!! Bez toho to nejde a nepůjde. Už nějakou dobu je vidět, že se na práci s dětmi soustředíme a je nás víc a víc. Budeme rádi, když se i vy přijdete podívat do krásného areálu, který TJ Spartak Chuchelná má, ať už budete fandit nebo si dáte něco dobrého v naší restauraci Na hřišti. Sportu zdar a fotbalu zvláště!

Ing. Benedikt Rolný

A1A – PŘEBOR MUŽI - 8.liga

Rk.	Družstvo	Záp.	+	0	-	Skóre	Body
1	Vítkov ▲	26	22	2	2	92:20	68
2	Štáblovice	26	20	2	4	111:32	62
3	Žimrovice	26	15	3	8	65:58	48
4	Chuchelná	26	13	6	7	74:67	45
5	Slavkov "B"	26	13	3	10	70:72	42
6	Těškovice	26	11	5	10	72:47	38
7	Hlavnice	26	11	3	12	71:77	36
8	Stěbořice	26	9	8	9	53:41	35
9	Kozmice "B"	26	9	5	12	55:55	32
10	Komárov	26	9	4	13	46:70	31
11	Vávrovice ▼	26	9	2	15	41:75	29
12	Bohuslavice ▼	26	6	5	15	56:81	23
13	Březová ▼	26	6	4	16	46:85	22
14	Brumovice ▼	26	3	0	23	37:109	9

FOTBALOVÉ TURNAJE MLÁDEŽE 2025

Mladší žáci

Fotbalový výbor Spartaku se během zimní pauzy rozhodl uspořádat letošní turnaje v jeden víkend. Turnaj mladších žáků v sobotu a starší přípravku se školičkou v neděli. Po odehraných turnajích musíme konstatovat, že to bylo správné rozhodnutí a další ročníky budou takto dále pokračovat. Sobotní turnaj mladších žáků byl již 33. ročníkem. Turnaje se zúčastnilo 9 týmů v systému každý proti každému. Na prvním místě se umístila Studénka, druzí skončili sousedé z Bolatic a třetí místo si odvezli kluci ze Slavie Opava. Domácí tým Chučelné byl letos spojen se Strahovicemi jelikož máme slabé ročníky 2013 a 2012. Kluci obsadili 6. místo. Šlo znát, že nejsou sehraní

Starší přípravka

a zvykali si na sebe. Turnaj byl velmi vyrovnaný a i menší zaváhání znamenalo velký propad v tabulce.

Druhý den turnajů pokračoval školičkou a starší přípravkou. Turnaje školičky se zúčastnilo 12 týmů, z toho dva byli domácí. Hraje se mezi mantinely 3+0 na třech hřištích. V této kategorii se body ani góly nepočítají, jde o to,

aby si kluci a holky zahráli a užili si fotbal. Všichni byli odměněni medailí za své nasazení a chuť do fotbalu. Příjemnou odměnou byl také nanuk, jelikož v neděli bylo počasí spíše na polehávání u vody.

V neděli, na druhé polovině hřiště se odehrával souboj o první místo mezi staršími přípravkami. Na turnaj k nám přijelo 9 týmů, spolu s domácími hráči byl tedy turnaj plně obsazen. Domácí tým byl nejspíš od začátku svázán nervozitou z domácího prostředí. Neuměli navázat na výkony z předešlého týdne, kde obsadili 2. místo na turnaji v Bohuslavicích. Nakonec jsme se umístili na 7. místě. Musíme konstatovat, že turnaj byl kvalitně obsazen. Přijeli dva týmy z SFC Opava a Jablunkov, který turnaj suverénně vyhrál, bez ztráty bodu. Druhá se umístila Studénka a na třetím místě Albrechtice.

Na závěr nezbyvá nic jiného, než poděkovat všem sponzorům, pořadatelům, rozhodčím, rodičům, dětem a všem těm co nám pomohli uspořádat tento krásný fotbalový víkend, který dopadl na jedničku. Těšíme se zase příští rok!!!

Ing. Benedikt Rolný

CANICROSS NA HLUČÍNSKU

Marie

Objevte radost z běhu se psem!

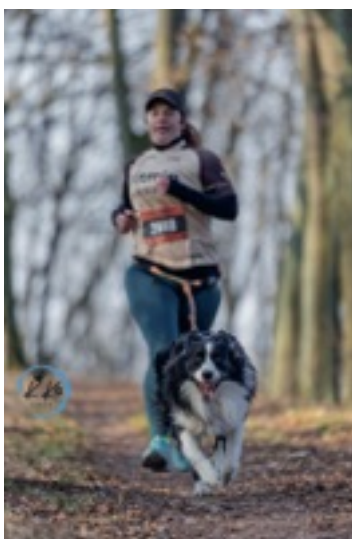
Canicross je druh terénního kynologického sportu se psem, kdy je jeden nebo i více psů napojen vodítkem na běžce-vůdce. Je populární zejména v Evropě. Většinou se používá jen jeden pes, méně často pak dva (klade to větší nároky na ovladatelnost psů). Pes by měl zvládat základní povely – doleva, doprava, stůj a samozřejmě mít základní tažnou průpravu. Lano je opatřeno amortizérem, který tlumí nárazy a chrání páteř běžce i psa. Běžec je opásán speciálním sedákem, který přenáší sílu psa. Závody probíhají v zahraničí i v Česku. Často je také canicross veden jako samostatná kategorie klasického běžeckého závodu. Běhá se i ve velmi náročném terénu, například v Alpách. Nejčastěji se běhá na vzdálenost tří až sedmi kilometrů.

Kika

Rádi trávíte čas se svým psem a hledáte nový způsob, jak si to společně užít? Co takhle spojit příjemné s užitečným a vyrazit na canicross – běh se psem? Při canicrossu má pes na sobě speciální dlouhý tažný postroj, který ho spojuje s běžcem prostřednictvím vodítka s amortizérem. To je pak připnuté k sedáku, který má běžec upevněný kolem boků.

Tímto sportem spojíte pohyb se zábavou a zároveň posílíte vztah se svým psem. Canicross totiž není jen o fyzickém výkonu, ale i o důvěře a vzájemné spolupráci mezi vámi a psem. Pravidelný pohyb zlepšuje funkci kardiovaskulárního systému a udržuje jak vás i vašeho psa v dobré fyzické kondici. K tomu všemu si užijete atmosféru úžasné komunity lidí, kteří sdílejí stejnou vášň pro sport a pohyb v přírodě.

Nedávno jsme získaly s kamarádkou Kristiánou Kovarovou ze Závady certifikát Ambasador Canicrossu organizace Rozběháme Česko a staly se ambasadorkami pro Canicross Prajzská. Společně pořádáme výběhy se psy na Hlučínsku. Naším hlavním cílem je motivovat páníčky, aby se zvedli z gauče a šli si zaběhat se svým čtyřnohým kamarádem. Naše výběhy jsou zdarma. Jsou vhodné pro všechny psy – bez rozdílu původu, velikosti nebo plemene. Podmínkou účasti je věk pejska – musí být starší 12 měsíců a základní výbava – správně padnoucí postroj, vodítko s amortizérem a sedák. Pokud výbavu nemáte a zatím si ji nechcete pořizovat, napište nám předem a určitě se domluvíme.

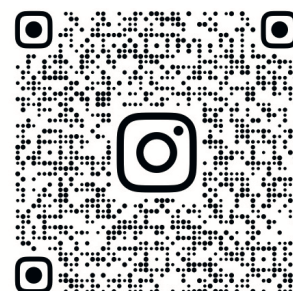
Kromě výběhů se chceme věnovat i psím socializačním procházkám, které jsou velmi důležité pro psy všech věkových skupin. V podstatě jde o běžnou delší procházku na vodítkách, případně po domluvě i s pejsky na volno.

Aktuální informace najdete v mobilní aplikaci Rozběháme Česko, na webu www.rozbehamecesko.cz, na Facebooku ve skupině Canicross Prajzská. Na Instagramu nás můžete sledovat pod názvem „canicross_prajzka“.

Těšíme se na vás!

Marie Polnická a Kristiána Kovarová

@CANICROSS_PRAJZSKA

Vážení čtenáři, spoluobčané a přátelé, vzhledem k letošnímu kulatému výročí konce 2. sv. války, které proběhlo právě před 80. lety, měli a mají naši členové klubu vojenské historie IRG-KMB po celý tento rok skutečně naplno. Dne 26. dubna se v našem krajském městě odehrála oslava výročí osvobození Ostravy, kde jsme se také podíleli na dobové bojové ukázce „Bitva o Ostravu“, která se odehrála před zraky mnoha diváků na břehu řeky Ostravice u mostu Miloše Sýkory poblíž Slezskoostravského hradu. Také 24. května nechyběl náš klub včetně techniky v obci Skorošice u města Jeseník. V tento den na akci s názvem „T34 Naděje 2025“ bylo opět k vidění mnoho nejen pozemní, ale i letecké techniky. V téměř hodinové dynamické ukázce byly k vidění např. tanky T 34, Tiger, letadla JAK 3, BF 109, protitankové kanony a další. Nechybělo ani naše průzkumné vozidlo SdKfz 222.

Dosud největší vojenskou ukázkou v naší obci se stala rekonstrukce etapy osvobození obce Chuchelná. Tento výroční akt se konal na místním vlakovém nádraží a v jeho nejbližším okolí. Ukázka pojmenovaná „Ústupovka 1945“ byla jen malou sondou do tehdejšího dění v obci na samém sklonku války. Bohužel již téměř není možno po letech zjistit, jak se přesně tyto události odehrály. Vycházeli jsme pouze z dostupných písemných materiálů a osobních příběhů několika našich občanů. Vojenské ukázky se zúčastnilo přes padesát aktérů z řad nejen našeho klubu, ale i spřátelených klubů vojenské historie, a to jak z celé ČR, tak i ze sousedního Polska.

Početným divákům se představili mj. členové KVH Fenix z Nového Jičína, ČSOI jednota Havířov, KVH Chotěbuz, GRH EULE 1945, GRH GWARDIA Racibórz, GRH Zwierzoboj a další, jež představovali vojsko Wehrmachtu, Rudé armády a také civilní občany. Divácky nejméně zajímavým se během akce jistě stal německý stíhací bojový letoun Messerschmitt Bf 109 v.G2, který svým několikerým náletem na pozici Rudé armády bezesporu přispěl k velkému zatraktivnění celé scé-

ny. Tento letoun jménem Gustav je přesnou a plně funkční replikou původního stroje. Majitelem a pilotem je letecký konstruktér a milovník vojenské historie pan Pavel Kouřil ze Syrovic na Brněnsku. Tímto bychom chtěli p. Kouřilovi velmi poděkovat za vstřícnost a ochotu podílet se na této akci, na kterou si ve svém velice nabitém sezonním programu našel bez váhání čas. Velké poděkování patří také p. Viktorovi Grossmannovi za skvělé a odborné moderování celého programu, Kamilu Himlerovi za vedení celé akce, kterou dokázal zorganizovat během několika týdnů, pyrotechnikovi za profesionálně odvedenou práci, představitelům obce Chuchelná za vstřícnost, hasičům Chuchelná za požární a zdravot-

nický dozor, členům AMC Kravaře za vydatnou pomoc s proviantem, p. Mráčkové a spolupracovníkům za zajištění občerstvení, členům všech vojenských klubů za spolupráci a vůbec všem, kteří se na této události jakkoli podíleli a těm, které jsme zde zapomněli vyjmenovat.

Touto akcí program členů muzea v tomto roce zdaleka nekončí, v červenci budeme opět součástí další z mnoha letošních výročních akcí, tentokrát v Osoblaze, kde bude pro diváky připraven bohatý program včetně bojové scény přepadení vlaku sovětskou stíhačkou JAK 3 a další zajímavosti z místní historie.

Kromě těchto akcí probíhají celoročně i opravy a údržba budovy muzea, abychom mohli návštěvníkům neustále zpestřovat a doplňovat stávající, ale i nově vznikající expozice. Na podzim nabídneme již tradiční dušičkový Halloween, kde se opět chystáme trochu postrašit nejen děti, ale i nemálo dospělých.

Děkujeme a těšíme se na vaši přízeň.

www.muzeum-chuchelná.com

Aleš Mrovec – IRG-KMB

7 PRÁVODAT

VOJENSKÁ UKÁZKA - ÚSTUPOVKA OSVOBOZENÍ CHUCHELNÉ 1945

SVATÁ ANNA A SVATÝ JÁCHYM

Svatá Anna a svatý Jáchym byli údajní rodiče Panny Marie a tedy prarodiče Ježíše Krista. Podle svatého Jakuba byli manželé zřejmě dosti prosperující pastýři, kteří výtěžek svého hospodářství spravedlivě dělili mezi jeruzalémský chrám, pomoc chudým a vlastní potřeby. Problémem bylo to, že neměli děti. Neplodnost u Židů byla považována za výraz nepřízně Boží a chrámoví kněží dokonce jednoho dne z toho důvodu odmítli přijmout oběti, které chrámu přinesli. Hluboce ponížený Jáchym odešel do pouště, kde se čtyřicet dní postil a modlil k Bohu. Po čtyřiceti dnech se mu zjevil anděl a oznámil mu, že jeho modlitby byly vyslyšeny, a slíbil jim narození dítěte. Skutečně se jim přes vysoký věk narodila dcera, které dali jméno Marie. Otec zemřel krátce po jejím narození a Marie byla ve třech letech předána do výchovy správě jeruzalémského chrámu. Po smrti svého manžela žila neustále v chrámu, modlila se a postila a všem přichozím prorokovala příchod Spasitele. Svatá Anna se údajně dožila vysokého věku.

Svatá Anna se stala ochránkyní matek a manželství, šťastného porodu, patronkou horníků, mlynářů, truhlářů, tkalců, krejčích, provazníků, také čeledínů. Její ochranou se zaštitila i města, jakými jsou Florencie, Innsbruck, Neapol a celé země jako Bretan nebo Québec. Zbožní křesťané se k ní přicházeli modlit za dešť, proti bouři, ale například i za nalezení ztracených předmětů.

HISTORIE KAPLIČKY „POKLONA – SV. ANNA“

Kaplička sv. Anny 90. léta 20. století

Původní hranice mezi polskými Krzanowicemi a Chuchelnou vedla v minulosti současně známou „Hraničkou“ směrem na Restu za základní školou, byla na rozcestí obou vesnic, kde vedla a vede i nyní polní cesta. Na této hranici byla vystavěna kaplička „Poklona – sv. Anna“, mezi občany obce více známá pod názvem Kaplička sv. Anny. Časy i hranice se mění, co bylo už není... Hranice se posunula, byla vybudována nová komunikace, pod její úroveň skončila kaplička, která přežila už 182 let.

Kaplička sv. Anny v roce 2008

Kaplička sv. Anny v roce 2010

Z P R A V O D A J

Dle zápisu v kronice obce je uvedeno, že tuto kapličku nechala postavit 6. února 1843 paní Antonie Drost, rozená Tannhauser, později provdána za pana von Baries. Téhož roku byla také vysvěcena. Dle záznamů byla v roce 1925 provedena její oprava, pravděpodobně po poškození za I. světové války. Po dlouhá léta se o kapličku starala paní Gertruda Kašná se svým manželem z ulice Hraniční. Tomu byla po zranění ve válce amputovaná dolní končetina, přesto i s nepohodlnou dřevěnou protézou se o okolí kapličky vzorně staral. Tráva byla vždy posečena, i když se jednalo o svah, který se kosil obyčejnou kosou. Paní Gertruda zase pravidelně v kapličce měnila kytice živých květů, na zimu vyzdobila kapličku umělými. Když jim sil ubylo, převzali starost další členové rodiny Herichových. V 90. letech 20. století potřebovala kaplička novou opravu. Tu provedl na vlastní náklady pan Richard Zajíček. Jeho žena Matylda se starala o úpravu kapličky až do roku 2015. Za vedení obce Ing. Josefem Kubným v roce 2010, započala generální oprava kapličky. Zednické práce provedl pan Rudolf Honěk s pomocníky Petrem Šrámkem a Danielem Hoňkem. Starý obraz, který byl již velmi poškozený, byl nahrazen novým. Ten namaloval místní rodák Michal Šustr. Obraz znázorňuje sv. Annu a Marii, pozdější matku pana Ježíše. Dne 26. 7. 2011 se zde konala první venkovní mše svatá na počest opravy a uctění památky svaté Anny. Pokud dovolí počasí, koná se zde každoročně okolo 26. července k svátku sv. Anny mše svatá. Péči o okolí kapličky nyní zajišťují pracovníci obecního úřadu. U kapličky se také scházejí kluci před Velikonocemi, kdy od čtvrtku do soboty se zde modlí a nahrazují kostelní zvonění klekotáním. Necht' tato sakrální stavba připomíná historii našich předků.

Regina Olejáková – bývalá kronikářka obce

Rekonstrukce v roce 2010

Obraz Michala Šustra z roku 2016

Mše svatá v roce 2015

P. JAN VALERIÁN (1879 - 1945)

MUČEDNÍK NACISTICKÉHO REŽIMU

Narodil se 17. května 1879 ve Zlámanci, 15 km na severovýchod od Uherského Hradiště, 20 km od Velehradu. Otec se jmenoval Jan a byl podle rodové tradice mlynářem, maminka se jmenovala Mariana. Chlapec byl pokřtěn v den svého narození 17. května březolupským farářem Ludvíkem Dočkalíkem. Chlapec vyrůstal spolu s dalšími sourozenci ve zlámanském mlýně, který patřil jeho otci. Rodina měla pět dětí, ale pouze tři, tj. Jan, jeho mladší sestra Julie a nejmladší Alois, se dožily dospělosti. Obecnou školu navštěvoval Jan v rodné obci, měšťanskou v Březolupcích, c. k. české vyšší gymnázium v Uherském Hradišti, kde v roce 1898 úspěšně složil maturitní zkoušku. Zbožnost chlapce Jana byla formována moravsko-slováckým katolickým prostředím. To v době jeho dospívání dostávalo velmi intenzivní impulsy vyvěrající z miléniových cyrilometodějských slavností v letech 1863 a 1885. Po ukončení gymnázia si podal přihlášku do olomouckého kněžského semináře. Ve své žádosti o přijetí napsal, že už od dětství bylo jeho tajným přáním být knězem. Duchovní správce rodné farnosti a také profesor náboženství z gymnázia o něm vydali kladný posudek a ke studiu ho doporučili. Do semináře byl přijat. Jak duchovní, tak intelektuální formaci ke kněžství zvládal bez obtíží. Po dokončení studií na svátek sv. Cyrila a Metoděje 5. července 1902 přijal v katedrále sv. Václava v Olomouci kněžské svěcení. Primiční mši svatou novokněz slavil ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Březolupcích. Vzápětí nastoupil do duchovní správy. Jako kaplan, v letech 1902–1910, působil v Lichnově u Krnova, v Jelení u Bruntálu, v Horním Městě u Rýmařova a v Odrách. V té době kněžsky a také pastoračně vyvrátil. Zdá se, že dokázal přijmout kulturní a jazykovou odlišnost nového – německého – prostředí, které se od jeho rodného moravsko-slováckého výrazně lišilo. Samozřejmě se musel pro komunikaci s farníky zdokonalit v německém jazyce. Po osmiletém kaplanování byl 13. října 1910 jmenován farářem v německy mluvící farnosti Hrozová na Osoblažsku, kde působil do podzimu 1921. Doba nebyla vůbec jednoduchá, v období 1914–1918 probíhala světová válka. Mladý duchovní správce se ve farnosti velmi angažoval. V obci existovala malotřídní škola a mladý kněz se dětem hodně věnoval. Za jeho působení byla postavena nová farní budova.

K 1. listopadu 1921 byl jmenován prvofarářem v nově zřízené farnosti Chuchelná na Hlučínsku. Tato vznikla 1. července 1921 jako důsledek vytýčení státní hranice mezi nově vzniklou

P. Jan Valerián

Československou republiku a Německem v roce 1920. Na místní úrovni to totiž znamenalo rozdělení původní farnosti do území dvou států. Krzanowice s farním kostelem a hřbitovem zůstaly v Německu. Malá obec čítala asi 1000 obyvatel, většina se hlásila k české, respektive moravské národnosti jako tzv. Moravci. Obec sice požadovala „našeho paterka“, tj. kněze z Hlučínska, který by rozuměl místním lidem a místní mentalitě, ale nakonec byl pro Chuchelnu vybrán Jan Valerián, který svůj dosavadní kněžský život prožil v čistě německých farnostech – ovládal němčinu a poznal prostředí německých farností. Jevilo se tedy, že by mohl „zapadnout“. Nebylo pro něho úplně jednoduché vyladit své pastorační postoje. Jako katolický kněz měl mezi místním katolickým obyvatelstvem vysoký kredit, který byl ještě navíc umocněn tím, že dobře ovládal němčinu a mše svaté včetně kázání vysluchoval česky i německy, ale přece jenom představoval prvek, který byl výrazně pročeský. Na druhé straně sem byli z vnitrozemí dosazeni také výrazně pročesky smýšlející učitelé, kteří ve svém vlasteneckém nadšení vnášeli do vesnického prostředí prvky dehonestující katolickou víru. P. Jan Valerián musel lavírovat někde uprostřed. Byl členem školské rady, byl vzdělavatelem místní orelské jednoty a angažoval se v dalších společenských, ale i politických organizacích, což tehdy nebylo neobvyklé. Na jaře roku 1923 byla dokončena stavba farní budovy a 6. května byla posvěcena. Po rok a půl trvajícím provizoriu se duchovní správce mohl začít v obci definitivně zabydlovat. Kněžské práce, v téměř stoprocentně katolické obci, bylo dost, nejen pravidelné bohoslužby v rámci církevního - liturgického roku, ale křty dětí, výuka náboženství, každoroční přípravy dětí k prvnímu svátému přijímání, příprava

biřmovanců, přípravy snoubenců, asistence při svatebních obřadech, návštěvy rodin i nemocných, rozloučení se zemřelými při pohřbech. K tomu je nutno připočíst častou, ne-li přímo stálou společenskou přítomnost kněze v životě obce. S příslušníky rodu Lichnovských, zvláště s Karlem Maxem Lichnovským, který v obci podporoval mnohé veřejně prospěšné projekty, vycházel velmi dobře. Přes všechny obtíže a komplikace byl své farní obci více jak sedmáct let dobrým duchovním správcem. Po odstoupení pohraničí v důsledku mnichovské dohody se sice nejprve zdálo, že P. Jan Valerián se novým poměrům přizpůsobí a zůstane, ale nakonec, v květnu 1939, přece jen na svou farnost v Chuchelné rezignoval. Je ale zvláštní, že neodešel na nové místo do Protektorátu Čechy a Morava, jak bylo v obdobných situacích obvyklé. Opustil sice Hlučínsko, ale zůstal na území Německé říše, kde byl k 1. červnu 1939 jmenován farářem ve farnosti Březová u Vítkova. Podle časových možností udržoval kontakt s rodinami svých sourozenců na Moravském Slovácku. Do rodného Zlámance jezdil dvakrát až třikrát za rok a příbuzní mu návštěvy na místech jeho kněžského působení opětovali. Nová farnost v Březové zahrnovala celkem sedm obcí a byla většinou česká. Centrem farního obvodu byla obec Březová s kostelem sv. Mikuláše, farou a školou. Dále do obvodu patřily většinou české obce: Jančí, Albrechtice a Moravský Leskovec. Další přiřazené obce: Gručovice, Jelenice a Farní kostel sv. Mikuláše v Březové u Vítkova Německý Leskovec byly většinou německé. V těchto obcích byly i německé malotřídky. Pastorační práce bylo vzhledem k rozloze a členitosti farnosti a také počtu obyvatel více než v předcházejícím působišti. Pro kněze navíc nebylo působení v česko-německém prostředí jednoduchou záležitostí, neboť veškerý společenský i náboženský život byl bedlivě sledován německou tajnou policií – gestapem a jakékoliv veřejně i soukromě projevované nelояální postoje, zvláště kněze české národnosti, byly cíleně sledovány a přísně postihovány. Duchovní správce musel v této době postupovat mimořádně opatrně. P. Jan Valerián využíval svých pastoračních zkušeností z míst svého dřívějšího působení a zdálo se, že v této farnosti prožije celou dobu války. Avšak 2. ledna 1945 v sedm hodin ráno byl P. Valerián na základě udání doma na faře v Březové zatčen opavským gestapem pro poslech zahraničního rozhlasu a uvězněn. Následovala domovní prohlídka, při které byla na farní půdě nalezena zásoba mouky, překračující válečné normy. Farář byl obviněn z poškozování válečného hospodářství. Více než tři týdny byl zadržován v opavské věznici. Pravděpodobně, de facto všechny archivní materiály této věznice byly zničeny v důsledku válečných událostí v dubnu 1945, bez soudní ho řízení byl 24. ledna 1945 spolu s dalšími osmdesáti vězni v dobytém vagónu deportován do policejní věznice v Terezíně – Malé pevnosti, kam dorazil 26. ledna. Deportace vězňů z území Německé říše do věznice na území Protektorátu Čechy a Morava byly něčím neobvyklým. Pokud se týká přímo osoby P. Jana Valeriána je možné předpokládat, že terezínská věznice mohla být jen přestupní stanicí na cestě do koncentračního tábora Dachau, kde byla vězněna většina kněží. Tyto „výjimky“

v obvyklém postupu je možno přičítat nepřehlednosti situace na konci 2. světové války. Cestu z vlakové stanice Bohuňovice do Terezína popisuje ve svém svědectví ze dne 28. února 1967 přeživší spoluvězeň Augustin Šimíček: „Když jsme v Bohuňovicích vystupovali z vlaku a dávali se na pochod do Terezína, byl tam již jeden transport na nádraží a mezi nimi i farář Valerián. Starý pán, malý, měl kufřík a dvě bílé šály na krk, černý dlouhý kabát, dobré teplé boty, byl prostě oděn proti nastávající zimě. Náhodou při sestavování šestistupňů byl po mé pravici a viděl, že mám jenom trestanecké oblečení a že jsem zmrzlý. Tak mě nabídnul jednu šálu a já jsem mu nesl kufřík. Dokud trochu cestou byla možnost se domlouvat, tak se různě vykládalo, ovšem Valerián byl mlčenlivý a stále se modlil za nás mladé – s poznámkou, že vysvobození přijde. O sobě však nemluvil.“ Přední strana dopisu P. Jana Valeriána z Policejní věznice v Terezíně. V Terezíně byl umístěn na cele č. 45 později na č. 43 jako vězeň č. 884. Odtud byl jako nemocný 30. března 1945 přeložen na Krankenrevier. Zde podle oficiálního úmrtního lístku ve věku nedožitých 66 let zemřel 2. května 1945 na záškrt. Jenže podle dochovaného již výše citované ho svědectví spoluvězně pana

Augustina Šimíčka nastalo jeho úmrtí za zcela jiných okolností. Přes blížící se konec války byli vězni neustále fyzicky týráni běháním a bitím. Vězni museli při nočním nástupu na příkaz dozorce Stephana Rojka probíhat z třetího na čtvrtý vězeňský dvůr neosvětleným úzkým tunelovitým průchodem. Zde docházelo v tlačnici k pádům vězňů a jejich vzájemnému ušlapání. To se stalo i P. Janu Valeriánovi, který upadl a byl těžce zraněn. Protože nebyl schopen dalšího pohybu, byl dozorcem ubit pažbou pistole. Pochován byl v některém z bezejmenných hrobů Národního hřbitova v Terezíně. Vzpomínka na působení P. Jana Valeriána zůstala v paměti věřících stále živá, což dosvědčuje i skutečnost, že při stavbě nového kostela v Chuchelné v roce 1996 umístili jméno svého duchovního správce do seznamu obětí 2. světové války.

V rámci projektu Martyrologium české a moravské církve 20. století zpracoval P. Jan Larisch, Th.D.

JÁ SE VRÁTÍM... (AUTOBIOGRAFICKÝ PŘÍBĚH ANDĚLÍNA KÜFFLA Z KONCE 2. SVĚTOVÉ VÁLKY)

VZPOMÍNKY PANA ANDĚLÍNA KÜFFLA (6. ČÁST)

Na statek občas přicházel starší pán se svým dospělým synem a vedli s Pudlem dlouhé debaty o myslivosti. Pan Schekel bydlel v Greinu a byl majitelem zámečnictví. Občas se z lesa ozvala rána z kulovnice, ale myslel jsem, že to střelí Rusové. Neodevzdat zbraň okupačním jednotkám bylo v té době velmi nebezpečné. Za stodolou statku stály tři úly, ale včely jsem z nich vylétávat neviděl. Protože jsem byl zvědavý, jak to v takovém úlu vypadá, šel jsem se jednoho dne podívat. Byly to skříňové úly, asi metr dvacet vysoké. O včelařství jsem něco málo věděl, protože náš pan farář nás na obecné škole učil včelařit. Když jsem úl otevřel, hned mi bylo jasné, že střelba z lesa nepocházela od Rusů. V úle byla lovecká kulovnice. Ihned jsem úl zavřel a druhý den už tam zbraň nebyla. Starý Schekel už tak často na statek nechodil. Jednou přišel za Pudlem hospodář ze sousedního statku a nabídl mu další pracovní sílu. Jednalo se o Ukrajince, který se už od třicátých let schovával před bolševikem v Rakousku. Protože se blížily žně, Pudl jej přijal a já dostal do světničky spolubydličího. Jmenoval se Sergej a byl to pořádný kus chlapa. Jeho rodina měla na Ukrajině statek a zabývali se chovem koní. Často jsme si do noci povídali. Vyprávěl mi, jak to v té době u nich vypadalo. Násilná kolektivizace, mechanizace, zavádění traktorů na polní práce, následkem toho vybjení koní. Mluvil o hladomoru, deportacích a likvidaci sedláků. Vzpomínal na dobré časy před nástupem bolševiků. Když začala sovětská armáda svou vlast osvobozovat, přešel k ustupující německé armádě. Němci je nazývali Hiwis (Hilws willigesoldaten) a bylo jich v německé armádě sto tisíc. S nimi se dostal až k místům, kde se Sověti setkali s americkým vojskem. Musel uprchnout, protože by se dostal do zajetí a Američané by ho vydali Sovětům. Tam by ho jistě čekal trest smrti.

Jednou jsme za stodolou sekali trávu. V tom příběhu Pudl celý vylekaný a volal na Sergeje, ať se okamžitě utíká někam schovat, že na vrata tluče pažbou ruský voják a domáhá se vstupu na statek. Sergej nemeškal, popadl vidle a utíkal směrem k malé remízce za svahelem. Já jsem zpanikařil a utíkal jsem s ním. Pořád dokola opakoval: „Já ho musím zabít, buď on, nebo já!“ Pak mě posílal pryč, abych to neviděl, ale já zůstal. Asi po hodině se Pudl vrátil a řekl, že ruský voják odešel. Přišel

si jen pro jednu slípku, kterou samozřejmě dostal. Na statku ubíhal den za dnem. Po splnění svých povinností jsem byl k ruce služce Marii, společně jsme vykonávali další práce. Tak jsme se více sblížili, občas jsme se objali, ale tak, aby nás nikdo neviděl. Při tom objímání jsem zjistil, že nenosí podprsenku, ale nebylo to nic zvláštního, protože děvčata u nás doma je taky nenosila. Ale těch jsme se tehdy neodvážili dotknout. Byli jsme vychováni puritánsky. Mladý, zdravý organismus se ale ošidit nedá. Když se někdy stalo, že se Marie ke mně více přitlačila a já se dotkl jejich prsou, začalo se se mnou něco dít. I Marie se lehce třásla. To bylo ale vše, víc jsme se neodvážili. Jednou nás přistihl Pudl. Taktně to přehlédl, nic neřekl, jen

nám začal přidělovat každému jinou práci. Tak vypadaly mé první erotické zážitky. Koncem června si mě Pudl zavolaal. Řekl mi, že v Rakousku vyšla s okamžitou platností vyhláška o zákazu pobytu osob jiné státní příslušnosti na jejím území. Ač nerad, musel se se mnou rozloučit. Řekl mi, že byl se mnou velice spokojen. Ani já jsem neměl z toho velkou radost. Měl jsem střechu nad hlavou, dobrou stravu a dobré lidi okolo. Nedalo se nic dělat. Ráno jsem se vydal na cestu. Pudl mi dal na cestu civilní oblečení, dvoukilový bochník chleba, kilogram slaniny, kus uzeného masa a přidal padesát německých marek. Po krátkém rozloučení jsem vykročil směrem na severovýchod. Dospěl jsem k názoru, že to jednou přijít mu-

selo. Přece se jednou musím vrátit domů.

Po dvouhodinovém pochodu jsem došel do malých lázní Kreuzen. V době války zde sídlil doléčovací lazaret pro raněné a vojenské invalidy Wehrmachtu. Dlouho jsem se nezdržel a pokračoval dál. Nebyly zde žádné souvislé lesnaté porosty, ale krajina byla krásná s prastarými stromy. Bylo krásně, sluníčko svítilo a šlo se mi docela dobře. Za celý den jsem nepotkal ani človíčka. Večer jsem si ustlal na seně v jedné myslivecké boudě. Dobře jsem se vyspal a ráno po provedení osobní hygieny u potoka jsem pokračoval dál. Měl jsem pocit, že se ochladilo, ale protože má cesta vedla do kopce, docela mi to vyhovovalo. Až po válce, když jsem studoval turistickou mapu, jsem zjistil, že jsem se dostal do výšky okolo 800 metrů. V poledne jsem si odpočinul, posilnil a pokračoval dál. Došel jsem až na horu Weinsberg vysokou 1036 metrů. Před soumrakem jsem si vyhlédl vysoký smrk, který měl větve až k zemi. Ty mi zajistily úkryt a ochranu na noc. Zalehl jsem a usnul jako špalek. Ráno jsem se probudil do bílé, zasněžené krajiny. Sníh samozřejmě během dopoledne roztál, ale já měl boty zcela promočené. Stále jsem pokračoval sám, až před polednem jsem potkal bývalého německého vojáka. Náhle stál přede mnou, jako by spadl z nebe. Několik okamžiků jsme se na sebe nedůvěřivě hleděli a prohlíželi si jeden druhého. Pak se mě zeptal, kam jdu. Já odpověděl, že domů. Na otázku, kde je můj domov, jsem odpověděl, že v Horním Slezsku a popsal jsem mu naplánovanou trasu. Chci se dostat pěšky do Znojma a pak snad vlakem do Ostravy. Hned mě zarazil a ujistil, že tam nemohu. On se právě odtud vrací, protože se tam dějí hrozné věci s německými vojáky. Poděkoval jsem mu za radu a odměnil ho třemi cigaretami. Cestou se mi hlavou honily všelijaké myšlenky z vyprávění vojáka.

V pozdních odpoledních hodinách jsem v lese velmi opatrně překročil silnici a zahlédl směrovku na Ottenschlag. V duchu jsem se odměnil za to, že tak dobře šlapu. Kousek za lesem jsem se přiblížil ke dvěma mužům, kteří dokončili kosení louky. Přehodili si na ramena kosy a dřevěné vidle a blížili se ke mně. Jeden z nich si zapálil fajfku a zeptal se mě, kam mám namířeno. Odpověděl jsem jim německy. Popsal jsem jim opět trasu, po které se chci dostat domů. Varovali mě před ruskými vojáky, kterých je tu v lese plno. Nabídl mi, že se mám s nimi vrátit, že se blíží večer. Jeden z nich mi dal na rameno kosu, aby to vypadalo, že jsem sekáč a patřím k nim. Cestou jsem jim vyprávěl, odkud přicházím. Dostal jsem nabídku, že u nich mohu nějakou dobu zůstat, pomocník

v hospodářství se jim bude hodit. Doma mě představili starší hospodyni, která s návrhem souhlasila. Usadila mě v kuchyni, a zatímco chlapi poklízeli dobytek, chystala večeři. Vyprávěla mi, že má šest dětí. Kluci jsou na vojně a dcera doma. V tom jsem si uvědomil, že ten menší muž s kosou je asi ta dívka. Když se vrátili z chléva k večeři, moje domněnka se potvrdila. Vešel totiž asi padesátiletý muž a pohledně děvče, asi o deset let starší než já. Vysvětlili mi, že se tak dívky oblékají kvůli ruským vojákům. Měly strach ze znásilnění. Kdyby je náhodou potkali Rusové, děvče by mlčelo a otec by jim naznačil, že dívka je hluchoněmá. I obličej si nějak zašpinily, aby vypadaly nevzhledně.

Jestliže se u Paula na Hinterbergenu mechanizace zastavila před padesáti lety, tak zde na Osttenslagu asi před sto lety. To mohu potvrdit, protože jsem doma trávil hodně času na brigádách na velkostatku Lichnovských, kde můj otec obchodoval se zemědělskými stroji. Tady bylo mým úkolem poklizení deseti krav. Byl jsem překvapen, že místo slámy se jim podestýlalo hrabankou, to je jehličím s hlínou z lesa. Později jsem se dozvěděl proč. V této oblasti se totiž nepěstovaly obiloviny, ale jen brambory a oves. Ovesná sláma zůstala na krmení a další nebyla. Hospodyně vedla domácnost a my tři chlapi se starali o hospodářství. Vše, co jsem se naučil u Pudla, jsem zde zúročil a oni byli se mnou spokojeni. Za tři dny byla neděle, den odpočinku, kdy se musel poklidit jen dobytek. Po obědě jsem se vypravil k vrátkům, abych se trochu porozhlédl. Před domem byla větší plocha, něco jako náves. Naproti stál novější rodinný domek postavený asi těsně před válkou. U vchodu postávali dva hoši v mých letech, na rukávech rudé pásky. Dívali se na mě a za chvíli ke mně přicházeli dva ruští vojáci. Naznačili mi, abych šel dovnitř. Je-

den byl v uniformě, druhý měl na sobě jen prošíváný kabát, ale na rameni automat. Vešel jsem do kuchyně a viděl, jak hospodář, hospodyně i dcera zbledli, krve by se v nich nedořezal. Voják ukázal na mě a tvrdou němčinou se zeptal: „Wer is der?“ – „Kdo to je?“ Hospodyně ani chvilku nezaváhala a odpověděla: „To je můj syn.“ Voják jí důrazně odpověděl, že to není pravda. Řekl jí, že má pět synů, dokonce je vyjmenoval, u kterých zbraní sloužili a že ví, že nejsou doma. Ti dva pomocníci stáli venku, nahlíželi dovnitř a čekali, jak to dopadne. Hospodyně na jeho novou otázku, kdo jsem odpověděla, že jsem její zeť. Rusák se lehce pousmál, podíval se na mě a pak na dceru a řekl: Dobře, když to je tvůj zeť, dej mu jídlo na tři dny a on půjde s námi“. Uvědomil jsem si, že od těch dvou pomocníků mají přesné informace.

Šel jsem se tedy obléct. Když jsem se vrátil, voják se na mě podíval se slovy, že vypadám jak voják. V batohu, který jsem dostal od Pudla, jsem měl ještě velký bochník chleba a pořádný kus špeku. Řekl jsem, že jídlo mám. V mé hlavě už běhaly myšlenky na to nejhorší. Už jsem se viděl, jak pojedu s transportem do Ruska daleko na Sibiř. Než jsme odešli, ještě si voják od hospodyně vyzádal dvacet vajec, které pak dal za jídašskou službu těm dvěma rakouským fízlům. Kráčel jsem před ním. Když jsem se jen malinko otočil, hned mi naznačil, abych pokračoval a neotáčel se. V rukou držel automat připravený ke stříbě. Přemýšlel jsem, jak je možné, že kluci, kteří v době války patřili k Hitlerjugend, teď dovedli tak otočit a zradit. Co mohlo být tak silné, že to udělali. Po celou dobu svého putování domů jsem se s takovou situací nesetkal. Spíše naopak, takovým poutníkům, kteří se vraceli do svých domovů, se všichni snažili podat pomocnou ruku. Někdy to byla dobrá rada, jak se vyhnout nebezpečí, jin-

dy kousek chleba, nebo možnost přespat a odpočinout si. Asi po hodinové chůzi jsem se potřeboval vyčůrat a žádal jsem o svolení. Dostal jsem ho, ale když jsem se postavil ke stěně starého kamenolomu, byla ve mně malá dušička. Báł jsem se, že mě zastřelí. Pokračovali jsme dál a už jsem viděl první domy malého města Ottenschlag. Když jsme k domům přicházeli, dal se Rus do hovoru. Ukazoval mi rozbité střechy se slovy, že to udělali Američané. Ptal se mě, odkud pocházím a sdělil mi, že on je z Leningradu a studuje matematiku.

Zastavili jsme se před malým hotelem, kde měla sídlo ruská komandatura. Předvedli mě před velitele s hodností staršiny a oznámili mu, že částečně rozumím a mluvím rusky. Na velitelův pokyn jsem se posadil proti němu. V místnosti byla také pohledná mladá žena, která mohla mít okolo pětadvaceti let. Velitel mi sdělil, že se v lese pohybuje skupina Wehrwolfů a že je často slyšet střelbu. Dále mluvil o tom, že se ztratili dva kurýři, kteří dopravovali důležitá hlášení na vyšší velitelství. Poslouchal jsem, a přitom si ho prohlížel. Jeho stejnokroj byl čistý, boty vyleštěné. Byl oholený, černé vlnité ostříhané vlasy a pěstěné nehty. Začal s výslechem a hned mi doporučil, abych se přiznal, že jsem členem této skupiny a mám mu předat veškeré informace. Marně jsem se snažil vysvětlit, že k nim opravdu nepatřím, nevím nic o Wehrmachtu a bojových jednotkách SS. Stále jsem mu vysvětloval, že jsem patřil k pracovní skupině RAD. On to ale pochopil tak, že jsem dělal dozorce, hlídal zajatce a vězně při práci. Vysvětloval jsem mu, že naším úkolem bylo odklízet trosky po bombardování, zajišťovat průjezd komunikací a železnice. Na frontové linii jsem nikdy nebyl. Po skončení války se snažím dostat domů. Abych přežil, dostal najist a měl kde přespat, pracu-

ji u sedláků, kteří mi takto za práci platí. Po hodinovém vysvětlování a vyslychání pravděpodobně pochopil, že opravdu k Wehrwolfům nepatřím. Usmál se, představil se jako Andrej a zeptal se: „Kak tvoja familia?“ Začal jsem mu vysvětlovat, že nemám o rodině žádné zprávy: „Něžnaju, kuda oni evakuovali před frontom“. Začal se smát a vysvětlil, že chce znát name, name! To já nevěděł, že familia znamená jméno. Když jsem vyslovil své jméno Andělín, zvedl hlavu, podíval se do stropu jako do nebe a řekl „aněł staroznyj“. Možná byl věřící a na frontě se k němu modlil, aby tu hrůzu přežil. Další překvapení mě čekalo, když jsem vyslovil místo bydliště Kuchelna, okres Ratibor. Mladá žena několikrát název obce opakovala a pak s údivem řekla, že její kamarádka byla dělnice v kuchelnické továrně. Ona sama pracovala v chemickém závodě v Kanderzině a do Kuchelné jezdila kamarádku navštěvovat. Tím skončilo vyšetřování, dali jsme se do hovoru a dostal jsem dokonce jídlo. Byl to párek s bramborovým salátem. Pak spolu ještě ti dva hovořili a snad mu Taňja, jak ji velitel oslovoval, povídala o tom, že když pracovala v naší oblasti, lidé se k nim chovali dobře.

Celý náš rozhovor ukončil tím, že mi sdělil, že za tři dny mě odvezou na komandaturu do Zwetlu. Pak se uvidí, co se mnou bude dál. Řekl mi, že ty tři dny budu volný. Důvěřuje mi, ale kdybych se pokusil o útek, budu na útěku zastřelen. Taňja se ho po chvíli zeptala, kde budu spát. On se usmál a odpověděl: „Přece s tebou Taňjo“. Načež zvedl telefon a zavolał starosta. Za krátkou dobu vstoupil do místnosti ustrašený pán, postavil se do pozoru a poslouchal, co mu velitel říká. Stál, hleděl a pak řekl, že vůbec nerozumí. Na požádání velitele jsem mu nějakým způsobem přetlumočil, co velitel žádá. Řekl: „Pane starosto, toho muže svěruji na

tři dny do vaší péče. Bude spát v posteli a dostane dobrou stravu“. Starosta řekl, že rozumí a společně jsme z kanceláře odešli.

Vedl mě do svého domu, kde provozoval pekárnu. V místnosti pekárny sedělo několik bývalých německých vojáků. Pozdravil jsem a přisedl k nim. Starosta pak zavolał ženu a něco jí říkal. Pomalu se začalo šerit, blížil se večer. Po nějakém čase přišla žena a donesla nám každému porci guláše a chleba. Po jídle si muži začali rozbalovat deky nebo vojenské pláště a chystali se na přespání. Když jsem tak seděl v pekárně na schodech, vzpomněł jsem si na pekárnu pana Engelmana (později u Sněhotů) u nás v Chuchelné. Pozoroval jsem chlapy a čekal, kde zůstane nějaké místečko volné. Za dveřmi jsem slyšel hlas starosty, který se ženy vypytał, kde je ten mladý voják. Když mu řekla, že mezi ostatními, důrazně jí vysvětlil, že musím spát v posteli, tak mu to bylo nařizeno. Pak mě zavolał a šli jsme spolu ven z domu. Vedl mě do zahrady, kde stála malá chatka. Když jsme vstoupili dovnitř a začal jsem se v šeru trochu orientovat, zjistil jsem, že tam ještě někdo je. V chatce stály dvě postele a na jedné z nich seděl nějaký člověk. Starosta jen podotkl: „Tento mladý muž bude tady tři dny s vámi“ a odešel. Představil jsem se a sdělil, odkud pocházím, a že se snažím dostat domů. Teď jsem momentálně tři dny v ruském zajetí a čekám, co bude dál. Muž se svěřil, že je majitelem místního hotelu, kde teď mají své velitelství Rusové. Od konce války se zde schovává, protože se bojí, aby ho Rusové nezavlékli na Sibiř. Neviděl jsem mu do tváře, ale podle hlasu jsem usoudil, že se jedná o starého člověka. Ráno se má domněnka potvrdila. V chatce bylo nějaké jídlo, ale moc jsme toho nepojedli. Stále jsme si vykládali a měli co říct. Okolo poledne náš rozhovor přerušilo hlasité volání: „Anděl, Anděl, idi sjudať“. Oknem jsem viděl, že přicházejí dva rudoarmějci. Starý pán zbledl, že by se v něm krve nedořežal, proto jsem rychle vyběhl ven a šel jim naproti. Když jsem k nim došel, vyzvali mě, abych je následoval. V lese prý zajali dva muže, velitel Andrej není přítomen a oni se s nimi nemožnou domluvit. Opět mě vedli jako zajatce s nasazenými bajonety zpět do hotelu.

Než jsme na velitelství došli, vrátil se také Andrej. Vstoupil jsem do místnosti a uviděl dva muže v lesnických stejnokrojích. Na stole ležely dva velké kufry. Andrej jim kladl otázky a já jsem je snažil správně přetlumočit. Zajímalo ho, kdo jsou ti muži a co mají v těch kufrech. Byli to myslivci, v kufrech měli cennosti, které si před příchodem Rudé armády schovali v lese. Mysleli si, že když už je po válce, žádné nebezpečí jim nehrozí a šli si kufry vyzvednout. Tam je Rusové přistihli

ZPRÁVODAJ

a předvedli je na velitelství. Co se dělo dál už nevím, protože mě poslali do vedlejší místnosti. Místnost patřila spojářům a od těch jsem se dozvěděl, že ještě dnes mě odvezou na komandaturu do Zwetlu.

Mezi spojaři bylo veselo, chovali se ke mně kamarádsky a ukazovali mi, co si ukořistili. Byly to hlavně dámské a pánské náramkové hodinky. Jeden z vojáků měl na předloktí jedny hodinky vedle druhých, až kam se daly zapnout, a ještě plnou kapsu. Chtěl po mně, abych mu ukázal, které hodinky jsou asi nejcennější. Byly mezi nimi takové velké cibule v průměru asi 8 cm. Byly dvouplášťové, natahovaly se klíčkem, který on ovšem neměl. Na vnitřní straně obou plášťů bylo vyryto věnování za zásluhy od korunního prince. Dále tam byly hodinky, které dostávali příslušníci Wehrmachtu, a my kluci jsme po nich vždycky toužili. Byly elegantní, měly černý ciferník a ve tmě svítily. Ve mně se probudil nějaký odpor a řekl jsem, že tyto „něcharašo“. Doufal jsem, že mi je dá, ale on řekl, že je vyhodí. Po chvíli vešel staršina s velitelem Andrejem, který zavolal: „Anděl, kočár je připravený, nastup si, odvezeme tě na komandaturu do Zwetlu“. Vrátil mi všechny mé věci, které mi při prvním výslechu zabavil a doprovodil mě až ke kočáru. Určili mi místo vedle kočího a za nás se posadili dva ozbrojení vojáci. Nejdůležitější v té chvíli byla zásoba jídla, kterou mě vybavil ještě Pudl i hospodyně, která mě vydávala za zetě. Oddechl jsem si, nic nescházelo. Kočí krajinu dobře znal, tak si to namířil přímo po polních a lesních cestách směr Zwetl, který byl vzdálen asi 25 km. Cesta ubíhala a mnoho řečí jsme nenadělali. Po několika větách

jsem pochopil, že kočí je lehce mentálně postižen. Vzadu za mnou byli vojáci čím dál veselejší, protože popíjeli nějaký alkohol. Občas do mě drcli a nabídli, abych si s nimi připil. Já jsem tvrdošjně odmítal, protože jsem ještě žádné zkušenosti s alkoholem neměl. Abych měl od nich pokoj, přiložil jsem láhev k ústům. Smrdělo to jako líh, který se používal na pálení. Jednou jsme museli přejet hlavní silnici. Stála na ní dvě nákladní auta a ruskými vojáky a někdo na nás zařval: „Kuda vy jedotě.“ Mí strážci jim odpověděli a oni zase zavolali: „Strelajtě sabaka“. To si ale nemohli dovolit, neboť rozkaz museli plnit.

Kočí si všiml, že kůň ztratil podkovu a navrhl, abychom zajeli ke kováři znovu koně okout. Se souhlasem strážců se tento požadavek schválil. Ve vesnici nebylo vidět živáčka, asi se rozkřiklo, že přijeli „rusáci“. Kovárnu jsme našli, ale bez kováře. Teprve až jeden z vojáků zabušil na vrata, objevil se starý, mohutný pán v kožené zástěře. V každé ruce držel kladivo, oči se mu leskly jako uhlíky. Po domluvě se dal do práce. Jeden z notně unavených vojáků vešel do domu, a tak jak byl v botách, si lehl do postele. Automat ale držel v ruce na prsou. Druhý byl o něco čilejší, strčil mi do ruky pár marek a poslal mě koupit vajíčka. Vrátil jsem se s nepořízenou, nikdo mi nechtěl otevřít. Jen zařval: „Idom!“ Po bušení pažbou na dveře se už u prvního domu dveře otevřely. Vyšla hospodyně, a když jsem vyslovil náš požadavek, a vtiskl jí do ruky marky, odešla a vrátila se s plnou ošátkou. Peníze nevezla a dveře rázně zabouchla. Můj doprovod se usmál: „Charašo“ a šli jsme zpět do ko-

várny. Na výhni se vajíčka uvařila, kovář dokončil svou práci, za kterou dostal zapláceno, a mohlo se pokračovat. Jen tomu druhému se z postele nechtělo. Dva moji strážci se pak cestou cpali vajíčky, která mi několikrát nabídli. Vzal jsem si jedno, někde jsem četl, že sníst několik vajíček uvařených natvrdo může způsobit potíže a dokonce smrt.

Pomaloučku jsme se přiblížili ke starobylému městu Zwetl. Okolí jsem moc nevnímал, protože se mi hlavou honily všelijaké myšlenky. Co se mnou asi bude? Jaký bude můj další osud? Čeká mě ruské zajetí? U vyšetřování nebude pohledná Taňja, která by se mě zastala a potvrdila, že jsem z vesnice, kde s Ostararbeitry zacházeli slušně a spravedlivě. Pohroužen dotěchto myšlenek najednou kočár zastavil u nějaké starší budovy. Mohla to být bývalá škola nebo jiná správní budova. Prošlapané dřevěné schodiště potvrdilo mou domněnku o jejím stáří. Vojáci odevzdali hlášení od Andreje v zalepené obálce a předali mě strážným. Pak beze slova odešli. Hned se začalo s osobní prohlídkou. Celý můj majetek nyní ležel na stole pokrytém červeným ubrusem. Pomalu jsem se loučil se životem. Strážní na mě chvíli hleděli a pak mi nařídili, abych si chleba a slaninu dal zpět do batohu. Směl jsem si přibalit i deku. To mi trochu spravilo mou pochmurnou náladu. Jeden ze strážných vzal z věšáku svazek klíčů a naznačil, abych šel s ním. Z chodby jsme vyšli na uzavřené nádvoří vydlážděné kočími hlavami.

*Regina Olejáková,
bývalá kronikářka obce Chuchelná, 2015*

Sběratel s více než 30-ti letou praxí, koupí a bezplatně ohodnotí starožitnosti všeho druhu

Např: obrazy, mince, zlato, hodiny, porcelán a další starožitnosti . Platím vždy hotově na místě.
Nejlepší ceny od sběratele!

Marek Koky
728 109 626

UPOZORNĚNÍ

Vážení občané,

žádáme vás, abyste neodhazovali nedopalky od cigaret na zem. V naší obci jsou k dispozici popelníky, které slouží právě k jejich bezpečnému odkládání. Odhazování nedopalků na zem znečišťuje nejen veřejné prostranství, ale může být i nebezpečné pro životní prostředí i zdraví ostatních.

Děkujeme, že pomáháte udržovat naši obec čistou a příjemnou pro všechny.

